

St-97/2019-13

80

IGM-Tounj d.d. u stečaju Kastav

OIB:50975940635

zastupano po stečajnom upravitelju

Boris Debelić, Rijeka, Put Bože Felkera 33

TRGOVAČKI SUD U PAZINU

Priznati postupak - preko pošte (obično - preporučeno)

7.11.2019 d. u 1 primjeraka sa 3 priloga

Pismeno stiglo poštom otvoreno - s uštećenim ovojama

Predano na poštu preporučeno dana 6.11.2019 god.

Pismeno taksirano sa _____ kuna u tisućnim markama

- nedostaje taksa _____ a - pismeno primljeno bez takse

Primljene vrij. _____ (u tisućnim markama i sl.)

Posl.br.: ST-97/2019

TRGOVAČKOM SUDU U PAZINU

Predmet: Posl.br.: ST-97/2019 za otvaranje predstečajnog postupka nad dužnikom HYDRO-RATARSTVO d.o.o. Lupoglav, OIB: 68006291065

Obraćam vam se kao stečajni upravitelj tvrtke IGM TOUNJ d.d. u stečaju.

I. Zaključkom suda od 29.listopada 2019.godine određeno je ročište radi usmenog iznošenja mišljenja i nalaza sudskog vještaka za dan 11.11.2019.godine.

II. Kako nalaz vještaka nije objavljen opreza radi obaviješta se sud :

1. da se u poslovnim knjigama dužnika HYDRO-RATARSTVO d.o.o. Lupoglav određena imovina moguće i dalje vodi kao dužnikova a ustvari predstavlja izlužnu imovinu podnositelja ovog podneska, stečajnog dužnika IGM-Tounj dd u stečaju Kastav :

1.1 imovina zemljište i nekretnine kamenoloma u Tounju koje je dužnikov prednik unio u svoje poslovne knjige temeljem Ugovora o kupoprodaji sklopljenog 29.06.2009.godine i Anexa ugovora od 30.07.2009.godine, sve u vrijednosti 103.000.000,000 kn, a koji je prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Rijeci, u predmetu P-2660/11, od 16.lipnja 2014.godine proglašen raskinutim i određeno je da je dužnikov prednik dužan trpjeti uspostavu prijašnjeg zemljišnog stanja (presuda P-2660/11 od 16.lipnja 2014.godine – u privitku 1). Predmet se po žalbi tuženika, nažalost još uvijek, nalazi na VTS u Zagrebu

1.2 imovina, pokretnina, Asfaltna baza AMAN koja je u trenutku unosa u poslovne knjige prednika dužnika vrijedila oko 10 milijuna kuna, i za koju je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Rijeci, u predmetu P-3160/11 od 07.ožujka 2014.godine, a potvrđeno presudom VTS u predmetu Pž-2836/19 od 05.lipnja 2019.godine (presuda P-3160/11 od 7.3.2014. i presuda Pž-2836/19 od 05.06. 2019.godine, u privitku 2) određeno da je tuženik (dužnikov prednik) ima vratiti tužitelju (IGM-Tounj dd u stečaju Kastav). Dužnik HYDRO-RATARSTVO se na sve dosadašnje pozive

stečajnog upravitelja IGM-Tounj dd u stečaju, da Asfaltnu bazu vrati, oglušio i nadalje ju, kao i svih godina do sada, koristi vlasnički povezano poduzeće Rudar d.o.o. Tounj (preko jedinog člana društva Joze Kalema iz Rijeke)

2. da dužnik duguje i znatna novčana sredstva stečajnom dužniku IGM-Tounj d.d. u stečaju Kastav, a koja dužnik HYDRO-RATARSTVO doo kao niti njegov prednik nikada nisu unijelu u poslovne knjige kao obvezu prema IGM-Tounj dd u stečaju :

2.1 u parnici P-360/12 koja je vođena na Trgovačkom sudu u Rijeci, a koja je potvrđena pravomoćnom presudom VTS u Zagrebu u predmetu PŽ-2176/16 od 18.srpnja 2017.godine dužnik (presuda P-3160/11 i presuda PŽ-2176/16 u privitku 3) odnosno njegov prednik bili su dužni naknaditi troškove postupka u iznosu 788.906,25 kn, a što nikada nisu izvršili, jer je dužnik, odnosno njegov prednik u trajnoj blokadi preko devet godina

2.2 u parnici P-3160/11 (pod točkom 1.2) dužnik je dužan nakanditi troškove postupka u iznosu 18.755,00 kn, a što nikada nije izvršio, jer je dužnik, sa svim svojim prednicima, pa kako god su se zvali, od Ri-petrol doo pa sve do Hydro-rataratsvo doo, u trajnoj blokadi u Hrvatskon praksi u nazabilježenom broju dana, odnosno preko 9 godina

- III. U svezi sa svime izrečenim, a u cilju zaštite vlastite imovine stečajni dužnik IGM-Tounj dd u stečaju predlaže sudu da postupak predstečajne nagodbe odbaci i nad dužnikom otvori stečajni postupak kako bi se ova zloupotreba sudskih postupaka od strane dužnika Hydro-ratarstvo doo i njegovih prednika konačno okončala.

Sa poštovanjem,

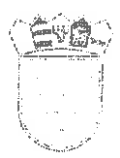
U Rijeci, 06.studenog 2019.godine

Stečajni upravitelj
Boris Debelić

IGM-TOUNJ d.d.
- u stečaju -
KASTAV

Na znanje:

- gđi. BOJANI GALINAC iz Pule, Viška 24,

REPUBLIKA HRVATSKA
 TRGOVAČKI SUD U RIJECI
 Rijeka, Zadarska 113

TRGOVAČKI SUD U PAZINU

Primljeno neposredno - preko pošte (obično - preporučeno)
7-11-2019 god. u **4** primjerska
 Posl. br. **10-P-2660/2011-45**
 rubrika.

Pismeno stiglo poštom otvoreno - s čišćenim omotom.
 Predano na poštu preporučeno dana **6.11.2019** god.
 Pismo taksirano sa _____ kuna u laisanim markama
 nedostaje takse _____ kuna - pismo primljeno bez takse.
 Primljene vrijednosti (naknada, takse, carine i sl.) _____

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
 PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci po sucu Nadi Maraš kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja IGM TOUNJ d.d. u stečaju KASTAV, ŽEGOTI 1/a (OIB: 50975940635) zastupanog po Ružici Spasojević odvjetnici iz Rijeke protiv tuženika RI-MOST d.o.o. RIJEKA, MARTINKOVAC 143b (OIB: 16872891054) kao pravni sljednik RI-PETROL d.o.o. RIJEKA zastupanog po Zoranu Vukiću i dr. odvjetnicima iz Rijeke radi utvrđenja i činidbe nakon zaključene glavne rasprave dana 7. svibnja 2014. godine u prisustvu Renate Lukežić Juretić kao zamjenice pun. tužitelja i Tomislava Brguljana kao pun. tuženika dana 16. lipnja 2014. godine

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„1. Utvrđuje se da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi:

- a) Ugovor o prodaji nekretnina sklopljen dana 29. lipnja 2009. god. ovjeren kod Javnog bilježnika Ivanke Antić iz Duge Rese od dana 30. srpnja 2009. god. pod brojem OV-1151/09 i
- b) Aneks Ugovora o prodaji nekretnina sklopljen dana 30. srpnja 2009. god. ovjeren kod Javnog bilježnika Ivanke Antić iz Duge Rese od dana 30. srpnja 2009. god. pod brojem OV-1149/09 između prednika tužitelja – stečajnog dužnika IGM Tounj d.d. kao prodavatelja i Ri-Most d.o.o. sljednika RI-Petrol d.o.o. kao kupca predmet kojega su slijedeće nekretnine:
 - nekretnine upisane u zk.ul. br. 390 i to: k.č. br. 2873/4, 2880, 2881, 2882, 2887, 2890, 3197, 3420, 3636, 3637, 3811/2, 3822/1, 3822/2, 3823, 3824, 3825, 3826/4, 3828, 3829, 3831, 3833/1, 3834/1, 3834/2, 3834/3, 3834/4, 3835, 3837/1, 3837/2, 3838, 3842/2, 3905, 3906, 3907, 3930, 3934, 3935/1, 3935/2, 3935/5, 3935/6, 3937/1, 3957, 3958 i 3959 k.o. Tounj
 - nekretnine upisane u zk.ul. br. 565 i to k.č. br. 2879/2 i 3820 k.o. Tounj
 - nekretnine upisane u zk.ul. br. 4988 i to k.č. br. 6688/3 k.o. Ogulin
 - nekretnine koje se nalaze u Tounju, a za koje nisu osnovane zemljišne knjige i to k.č. br. 2590 k.o. Zdenac i k.č. br. 2590, kat.broj 2590 prema preslici Kartona zemljišta K.I. 2570/06 od 5.04.2006. god.

- nekretnine koje se nalaze u Tounju, a za koje nisu osnovane zemljišne knjige i to k.č. br. 2587, 2591 i 2592 k.o. Zdenac te
- poseban dio nekretnine upisane u ZK Odjelu Općinskog suda u Crikvenici u k.o. Novi zk.ul. 5676, pod.ul. 570 i to k.č. br. 16521/14.

2. Tuženik RI-Most d.o.o. dužan je trpjeti uspostavu prijašnjeg zemljišno-knjižnog i posjedovnog stanja na način da se briše pravo vlasništva i posjeda sa nekretnina tužitelja i to:

- nekretnine koje se nalaze u Tounju, a za koje nisu osnovane zemljišne knjige i to k.č. br. 2587 i 2591 k.o. Zdenac

upisano u korist RI-Most d.o.o. Rijeka.“

II. Tuženik je dužan trpjeti uspostavu prijašnjeg zemljišno-knjižnog stanja na način da se briše pravo vlasništva sa nekretnina i to:

- nekretnine upisane u zk.ul. br. 390 i to: k.č. br. 2873/4, 2880, 2881, 2882, 2887, 2890, 3197, 3420, 3636, 3637, 3811/2, 3822/1, 3822/2, 3823, 3824, 3825, 3826/4, 3828, 3829, 3831, 3833/1, 3834/1, 3834/2, 3834/3, 3834/4, 3835, 3837/1, 3837/2, 3838, 3842/2, 3905, 3906, 3907, 3930, 3934, 3935/1, 3935/2, 3935/5, 3935/6, 3937/1, 3957, 3958 i 3959 k.o. Tounj
- nekretnine upisane u zk.ul. br. 565 i to k.č. br. 2879/2 i 3820 k.o. Tounj
- nekretnine upisane u zk.ul. br. 4988 i to k.č. br. 6688/3 k.o. Ogulin
- nekretnine koje se nalaze u Tounju, a za koje nisu osnovane zemljišne knjige i to k.č. br. 2590 k.o. Zdenac i k.č. br. 2590, kat.broj 2590 prema preslici Kartona zemljišta K.I. 2570/06 od 5.04.2006. god.
- nekretnine koje se nalaze u Tounju, a za koje nisu osnovane zemljišne knjige i to k.č. br. 2592 k.o. Zdenac te
- poseban dio nekretnine upisane u ZK Odjelu Općinskog suda u Crikvenici u k.o. Novi zk.ul. 5676, pod.ul. 570 i to k.č. br. 16521/14.

koje je upisano u korist tuženika.

III. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi tvrdi da je nad tužiteljem otvoren stečajni postupak rješenjem ovoga suda broj St-96/10 od 26.11.2010. god. temeljem prijedloga stečajnog vjerovnika Autobusni kolodvor d.d. Karlovac od 5.02.2010. god. Tužitelj tvrdi da je tuženik tvrtka RI-Petrol dana 21.06.2010. god. preimenovana u RI-Most d.o.o. sa istim OIB-om i matičnim brojem pravnog subjekta. Tužitelj tvrdi da je stečajni dužnik zastupan po direktoru Ivanu Pađenu sklopio dana 29.06.2009. god. sa tvrtkom RI-Petrol d.o.o. zastupanom po direktoru Jozi Kelemu Ugovor o kupoprodaji nekretnina navedenih u tužbi koji Ugovor da je ovjeren dana 30.07.2009. god.

kod javnog bilježnika Ivanke Antić iz Vrbovskog, a prema kojem se tuženik obvezao kupoprodajnu cijenu u iznosu od 103.000.000,00 kn platiti na način da namiri potraživanje hipotekarnih vjerovnika HPB d.d. u visini do 20.000.000,00 kn i Europetrol d.o.o. u visini 89.369.963,37 kn. Tužitelj tvrdi da je temeljem tog Ugovora pravni prednik tuženika izvršio prijenos prava vlasništva u zemljišnim knjigama kod Općinskog suda u Ogulinu i Crikvenici i prije isplate kupovne cijene. Tužitelj tvrdi da je istoga dana odnosno 30.07.2009. god. kod javnog bilježnika Ivanke Antić ovjeren i Aneks osnovnog Ugovora o kupoprodaji nekretnina kojim je u čl. 2 ugovoren raskidni uvjet pobliže naveden u čl. 3 Aneksa prema kojem je kupac bio dužan u roku od 59 dana od dana sklapanja glavnog Ugovora i ostvariti kredit ili drugi oblik financiranja kojim bi bili namireni hipotekarni vjerovnici HPB d.d. i Euro-Petrol d.o.o. Tužitelj tvrdi da je Aneksom posebno utanačeno da za slučaj da kupac ne ostvari svoju obvezu glavni ugovor se raskida bez ikakve posebne obavijesti i to sa 59. danom od dana sklapanja glavnog Ugovora. Tužitelj tvrdi da kupac nije ispunio tražene uvjete iz Aneksa pa da je zbog toga nastupio raskidni uvjet čime da je glavni Ugovor o prodaji nekretnina po sili zakona raskinut tako da je tuženik izgubio valjani pravni osnov za stjecanje nekretnina, ali da od strane pravnog prednika tužitelja nije traženo brisovno očitovanje. Tužitelj tvrdi da je uvidom u financijsku karticu Euro-Petrol d.o.o. na dan otvaranja stečajnog postupka vidljiva i nadalje obveza tužitelja u iznosu od 89.369.963,37 kn iz čega da proizlazi da tuženik nije isplatio tog hipotekarnog vjerovnika, a isto tako ni HPB d.d. budući je taj hipotekarni vjerovnik prijavio svoje potraživanje u stečajnom postupku. Tužitelj tvrdi da je pravni prednik tuženika zaključenjem Ugovora o prodaji nekretnina pogodovan jer da je bez plaćanja kupovne cijene stekao vrijedne nekretnine stečajnog dužnika, a da je pogodovan i zbog toga što Aneks Ugovora nije prijavljen u zemljišne knjige i što nakon nastupa raskidnog uvjeta nije zatraženo brisovno očitovanje. Tužitelj tvrdi i da je račun njegovog pravnog prednika bio trajno blokiran od 22.01.2009. god. Tužitelj stoga predlaže, pozivom na odredbu čl. 137 u vezi s čl. 130 st. 1 tč. 2 i st. 2 i čl. 141 Stečajnog zakona, da se sud donese presudu kojom će utvrditi da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi Ugovor o prodaji nekretnina s Aneksom od 30.07.2009. god. te obvezati tuženika da vrati u stečajnu masu nekretnine koje su bile predmet tog Ugovora.

Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti. Tuženik je ustvrdio da osporava da bi postojale pretpostavke pobijanja u smislu odredbe čl. 130 Stečajnog zakona kao i da osporava pravni interes za pokretanje ovog postupka. Tuženik je ustvrdio da su nekretnine koje su bile predmet prodaje bile opterećene različitim pravima i to hipotekom HPB d.d. za iznos od 22.000.000,00 kn i Euro-Petrol d.o.o. za 89.000.000,00 kn. Tuženik je ustvrdio da je HPB d.d. pokrenuo ovršni postupak radi naplate upravo iz tih nekretnina. Tuženik je ustvrdio da osporava da tužitelju ne bi isplatio prodajnu cijenu već da je upravo suprotno tužitelja preplatio.

Tužitelj je u podnesku od 15.03.2012. god. postavio tužbeni zahtjev na način kako je citiran u izreci presude.

Tuženik je u podnesku od 4.05.2012. god. ustvrdio da u spis dodatno dostavlja dokaze o izvršenom plaćanju prodajne cijene po Ugovoru o prodaji pobijanje kojeg je predmet u ovom postupku.

Sud je rješenjem od 16.11.2012. god. odredio izvođenje dokaza vještačenjem po vještaku financijske struke, a rješenjem od 14.01.2013. god. vještakom je imenovan Idris d.o.o. Rijeka – dipl. oec. Bibica Milat.

Vještakinja je pisani nalaz i mišljenje dostavila u spis dana 5.04.2013. god.

Tužitelj se u podnesku od 4.09.2013. god. očitovao na pisani nalaz i mišljenje vještakinje.

Tuženik se u podnesku od 21.10.2013. god. očitovao na pisani nalaz i mišljenje vještakinje.

Vještakinja se očitovala na primjedbe tuženika u podnesku od 30.12.2013. god., a usmeno je obrazložila svoj nalaz i mišljenje na ročištu dana 31.01.2014. god.

Vještakinja se u podnesku od 18.02.2014. god. očitovala na dodatnu dokumentaciju koju je na ročištu dana 21.01.2014. god. u spis priložio tužitelj.

Tuženik se u podnesku od 7.04.2014. god. očitovao na navode vještakinje od 18.02.2014. god. U istom podnesku tuženik je dao izjavu o prijeboju iznosa od 89.369,963,37 kn. Tuženik je uz taj podnesak dostavio u spis i nalaz i mišljenje vještakinje Nives Hižar-Franković od 19.03.2014. god.

Zamjenica pun. tužitelja je na ročištu dana 7.05.2014. god. ustrajala kod tužbe i tužbenog zahtjeva kao u podnesku od 15.03.2012. god., a pun. tuženika je ustrajao kod navoda iz odgovora na tužbu i svih iznesenih prigovora.

Vještakinja je na istom ročištu usmeno obrazložila dopunu svog nalaza i mišljenja.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju u spisu, saslušanjem stečajnog upravitelja tužitelja Borisa Debelića te vještačenjem po vještaku financijske struke dipl. oec. Bibici Milat.

Tužbeni zahtjev tužitelja djelomično je osnovan.

Među strankama nije sporno da su pravni prednik tužitelja kao prodavatelj i pravni prednik tuženika kao kupac sklopili Ugovor o kupoprodaji nekretnina i to nekretnina upisanih u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Ogulinu u k.o. Tounj zk.ul. br. 390 i zk.ul. br. 565, nekretnina upisanih u k.o. Ogulin u zk.ul. br. 4988, nekretnina koje se nalaze u Tounju, a za koju nisu osnovane zemljišne knjige te poseban dio nekretnine upisane u ZK odjel Općinskog suda u Crikvenici u k.o. Novi zk.ul. br. 5676 pod.ul. 570 (list 28 do 34 spisa).

Odredbom čl. 2 Ugovora utvrđena je kupoprodajna cijena u iznosu od 103.000.000,00 kn, a odredbom čl. 3 Ugovora utvrđen je način plaćanja te cijene.

Posl. br. 10-P-2660/2011-45

Odredbom čl. 5 Ugovora utvrđeno je da potpisom tog Ugovora prodavatelj ovlašćuje kupca da na temelju tog Ugovora i bez ikakvih dozvola i ovlaštenja izvrši uknjižbu prava vlasništva na nekretninama koje su bile predmet tog Ugovora.

Prema ovjeri javnog bilježnika Ivanke Antić iz Duge Rese taj Ugovor su pred javnim bilježnikom dana 30.07.2009. god. potpisali Ivan Padjen kao zastupnik po zakonu pravnog prednika tužitelja i Jozo Kalem kao zastupnik po zakonu pravnog prednika tuženika.

Uvidom u rješenje Općinskog suda u Ogulinu broj Z-1216/09 od 10.08.2009. god. (list 35 do 36 spisa) utvrđeno je da je tim rješenjem na temelju Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 30.07.2009. god. dopuštena uknjižba prava vlasništva na nekretninama pravnog prednika tužitelja upisanim u zk.ul. br. 390 i 565 k.o. Tounj, zk.ul. br. 4988 k.o. Ogulin te k.č. br. 2590 k.o. Zdenac za korist pravnog prednika tuženika dok je odbijena uknjižba prava vlasništva na k.č. br. 2587 i 2591 k.o. Zdenac za koje nisu osnovane zemljišne knjige.

Prema dostavnoj naredbi tog rješenja rješenje je bilo dostavljeno odvjetniku Stevi Maraviću u Ogulin, pravnom predniku tužitelja, Područnom uredu za katastar i Poreznoj upravi Ispostava Ogulin, HBP d.d. Zagreb, ODO Ogulin i trgovačkom društvu MGP d.o.o. Čakovec.

Uvidom u izvadak iz zemljišne knjige na listu 64 spisa utvrđeno je da je pravni prednik tuženika upisan kao vlasnik posebnog dijela zgrade sagrađene na k.č. br. 16521/14 (stan br. 18) upisane u zk.ul. br. 5676 pod.ul. 570 k.o. Novi.

Nije sporno da su dana 30.07.2009. god. također kod javnog bilježnika Ivanke Antić iz Duge Rese Ivan Padjen kao zastupnik po zakonu pravnog prednika tužitelja i Jozo Kalem kao zastupnik po zakonu pravnog prednika tuženika potpisali Aneks Ugovora o prodaji nekretnina (list 37 do 40 spisa).

Odredbom čl. 2 tog Aneksa utvrđeno je da ugovorne strane suglasno određuju kako se glavni ugovor sklapa pod raskidnim uvjetom te da u slučaju nastanka raskidnog uvjeta se glavni ugovor raskida bez ikakvog posebnog očitovanja ugovornih strana te ne proizvodi nikakva prava i obveze za ugovorne strane.

Odredbom čl. 3 Aneksa na drugačiji način nego u glavnom ugovoru je reguliran način plaćanja kupoprodajne cijene.

Nadalje, tom odredbom je utvrđeno i da ugovorne strane suglasno određuju kako je slučaj u kojem kupac ne ostvari svoju obvezu iz tog čl. raskidni uvjet glavnog Ugovora te da se u slučaju da kupac ne ostvari svoju obvezu iz tog čl. glavni ugovor raskida bez ikakve posebne obavijesti pri čemu se kao dan raskida uzima 59. dan od dana sklapanja glavnog Ugovora.

Sud je u postupku, na prijedlog tuženika, odredio izvođenje dokaza vještačenjem po vještaku financijske struke čiji je zadatak bio utvrditi da li je pravni prednik tuženika izvršio svoju obvezu plaćanja kupoprodajne cijene sukladno odredbi čl. 3 i 4 Ugovora o kupoprodaji nekretnina te obveze utvrđene čl. 3 Aneksa Ugovora o kupoprodaji nekretnina na način i u rokovima kako je to navedeno u tim odredbama te da li je pravni prednik tuženika te svoje obveze izvršio po proteku utvrđenih rokova te ako jest kako i na koji način.

Vještakinja dipl. oec. Bibica Milat je u svom nalazu i mišljenju ustvrdila da je pravni prednik tuženika u roku iz čl. 3 Aneksa Ugovora samo djelomično podmirio obvezu plaćanja kupoprodajne cijene i to u ukupnom iznosu od 917.600,00 kn uplatama od 14.09.2009. god. i 15.09.2009. god.

Tuženik je prigovorio ovakvom nalazu vještakinje i ustvrdio da je pravni prednik tuženika platio pravnom predniku tužitelja dio ugovorene kupoprodajne cijene u iznosu od 89.369.963,37 kn što da je u svom nalazu i mišljenju utvrdila vještakinja dipl. oec. Nives Hižar Franković koju da je (privatno) angažirao tuženik.

Uvidom u nalaz i mišljenje vještakinje Nives Hižar Franković (list 1045 do 1066 spisa) utvrđeno je da je ta vještakinja u svom nalazu ustvrdila kako je pravni prednik tuženika temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 30.07.2009. god. platio pravnom predniku tužitelja ukupno 89.369.963,37 kn od čega 26.123.614,10 kn unutar roka od 59 dana od dana sklapanja Ugovora.

Vezano za to, tuženik je u postupku predlagao izvođenje dokaza novim vještačenjem po vještaku financijske struke što je sud odbio rješenjem sa ročišta od 7.05.2014. god.

Ovako je sud odlučio iz razloga što za odluku u ovoj pravnoj stvari nije odlučno koliko je od kupoprodajne cijene u iznosu od 103.000.000,00 kn pravni prednik tuženika platio pravnom predniku tužitelja odnosno tužitelju već da li je ta kupoprodajna cijena podmirena na način i u roku koji je utvrđen odredbom čl. 3 Aneksa Ugovora od 30.07.2009. god.

Iz jednog i drugog nalaza vidljivo je da pravni prednik tuženika to nije učinio, a to je uostalom ustvrdio i sam pun. tuženika na ročištu dana 7.05.2014. god.

Odredbom čl. 297 st. 1 ZOO (NN 35/05 i 41/08) propisano je da je ugovor sklopljen pod uvjetom ako nastanak ili prestanak njegovih učinaka zavisi od buduće i neizvjesne činjenice.

Odredbom st. 3 istog čl. propisano je da ako je sklopljen pod raskidnim uvjetom učinci ugovora prestaju kada se uvjetu udovolji.

U konkretnom slučaju, nije sporno da je ispunjen raskidni uvjet iz čl. 3 Aneksa Ugovora od 30.07.2009. god. pa su učinci Ugovora o kupoprodaji nekretnina od istog datuma prestali s danom 27.09.2009. god. odnosno toga dana je Ugovor raskinut.

Prema tome, Ugovor o kupoprodaji nekretnina od 30.07.2009. god. raskinut je više od godinu dana prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem pa nema uvjeta za njegovo pobijanje prema odredbama čl. 127 do 143 Stečajnog zakona.

Osim toga, sve da Ugovor i nije raskinut, tužitelj bi u tom slučaju trebao od tuženika tražiti ispunjenje Ugovora odnosno plaćanja (u cijelosti ili djelomično) kupoprodajne cijene, a ne pobijati Ugovor.

Stoga je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da sud utvrdi kako Ugovor o kupoprodaji nekretnina i Aneks tom Ugovoru od dana 30.07.2009. god. nemaju pravni učinak prema stečajnoj masi valjalo odbiti i odlučiti kao u točki I izreke presude.

Odredbom čl. 368 st. 1 ZOO propisano je da su raskidom ugovora obje strane oslobođene svojih obveza osim obveza na naknadu štete.

Odredbom st. 2 istog čl. propisano je da ako je jedna strana ispunila ugovor potpuno ili djelomično ima pravo na povrat onoga što je dala.

U konkretnom slučaju, pravni prednik tuženika je temeljem ovlaštenja iz ranije citiranog čl. 5 Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 30.07.2009. god. ishodovao upis prava vlasništva na nekretninama upisanim u zk.ul. br. 390 i 565 k.o. Tounj, zk.ul. br. 4988 k.o. Ogulin, nekretninama koje se nalaze u Tounju, a za koje nisu osnovane zemljišne knjige i to k.č. br. 2590 k.o. Zdenac i k.č. br. 2592 k.o. Zdenac te posebni dio nekretnine upisane u ZK Odjelu Općinskog suda u Crikvenici u k.o. Novi zk.ul. 5676 pod.ul. 570 (list 1074 do 1083 i 35 do 36 spisa).

Stoga se tužbeni zahtjev tužitelja u kojem traži da je tuženik dužan trpjeti uspostavu prijašnjeg zemljišno-knjižnog stanja na način da se briše pravo vlasništva sa tih nekretnina koje je upisano u korist tuženika ukazuje osnovanim pa ga je valjalo prihvatiti i odlučiti kao u točki II izreke presude.

Ovo uz napomenu da je tužbeni zahtjev tužitelja u kojem je tražio da je tuženik dužan trpjeti uspostavu prijašnjeg zemljišno-knjižnog i posjedovnog stanja na način da se briše pravo vlasništva i posjeda na nekretninama koje se nalaze u Tounju, a za koje nisu osnovane zemljišne knjige (k.č. br. 2587 i 2591 k.o. Zdenac) valjalo odbiti budući je iz rješenja Općinskog suda u Ogulinu broj Z-1316/09 vidljivo da je bila odbijena uknjižba prava vlasništva u korist tuženika na tim nekretninama.

Što se tiče navoda tuženika iz podneska od 7.04.2014. god. o tome da „daje izjavu o prijeboju na način da potraživanje tužitelja na ime cijene u iznosu od 89.369.963,37 kn iz Ugovora o prodaji od dana 30.07.2009. god. ovjerenog kod javnog bilježnika Ivanke Antić pod poslovnim brojem OV-1151/09 i OV-1152/09 prebija s potraživanjem koje mu je Euro-Petrol ustupio temeljem Ugovora o ustupu od dana 18.02.2011. god. koji je ovjeren kod javnog bilježnika Marije Grozdanić Dekleva dana 18.02.2011. god. pod poslovnim brojem

Posl. br. 10-P-2660/2011-45

OV-1897/2011 do iznosa od 89.369.963,37 kn“ ističe se da ta izjava nije od značaja za odluku u ovoj pravnoj stvari. Ovo zbog toga što predmet spora u ovom postupku nije nikakvo novčano potraživanje tužitelja prema tuženiku pa tako ni potraživanje tužitelja na ime cijene iz Ugovora o kupoprodaji od 30.07.2009. god.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154 st. 2 ZPP-a. Sud je, cijeneći postignuti uspjeh u parnici, odredio da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Rijeka, 16. lipnja 2014. godine

Sudac
Nada Maraš

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA

Protiv ovog rješenja-presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka istog. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI

PRIMLJENO:

26-06-2019

Neposredno - predano pošti: 19
Obično - preporučeno: 21.06.2019
Pošta: 51000 R 24337498
Prilog: 3 priloga
Pristojbe: kn, državnim biljezima
Primio:

Poslovni broj: 61 P2-2836/2019-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Jagode Crnokrak, predsjednika vijeća, Ivane Mlinarić, suca izjavitelja i dr. sc. Jelene Čuveljak, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja IGM TOUNJ d.d. u stečaju, Kastav, Žegoti 1/a. OIB 50975940635, kojeg zastupa punomoćnica Ružica Spasojević, odvjetnica u Rijeci, Sokol kula 6, protiv tuženika HYDRO-RATARSTVO d.o.o. Lupoglav, Lupoglav 39a. OIB 68006291065 (kao pravni sljednik RI-PETROL VELEPRODAJA d.o.o., Osijek, Pavla Pejačevića 25. OIB 44521798358, a ovaj kao pravni sljednik RI-MOST d.o.o., Rijeka, Martinkovac 143b. OIB 16872891054), radi povrata stvari, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-3160/2011-32 od 7. ožujka 2014., u sjednici vijeća održanoj 5. lipnja 2019.

presudio je

Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-3160/2011-32 od 7. ožujka 2014. i sudi:

1. Nalaže se tuženiku vratiti tužitelju pokretninu – asfaltu bazu Amman TM-4123 u roku osam dana.

2. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 22.783,25 kn (dvadesetdvjetisućesedamstoosamdesettri kune i dvadesetpet lipa) u roku osam dana.

III. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 11.800,00 kn kao neosnovan.

Obrazloženje

Trgovački sud u Rijeci je presudom poslovni broj P-3160/2011-23 od 7. ožujka 2014. odbio tužbeni zahtjev za povrat pokretnine – asfaltne baze Amman TM-4123 i naknadu parničnih troškova (točka I. izreke) i obvezao tužitelja na naknadu parničnih troškova u iznosu od 18.755,00 kn (točka II. izreke).

U obrazloženju navedene presude se u bitnome navodi kako je nakon provedenog dokaznog postupka utvrđeno da tužitelj nije vlasnik predmetne asfaltne baze čiju predaju u posjed traži pa nisu ispunjeni uvjeti iz odredbe članka 162. stavka 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09 i 153/09; dalje: ZV) koji moraju biti kumulativno ispunjeni da bi tužiteljev reivindikacijski zahtjev bio osnovan.

Protiv navedene presude tužitelj je podnio žalbu zbog svih zakonom predviđenih razloga s prijedlogom da se ona ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje, uz naknadu troškova ovog žalbenog postupka u iznosu od 8.906,25 kn. U bitnome navodi kako je prvostupanjski sud neosnovano promijenio pravnu osnovu tužbenog zahtjeva jer se u konkretnoj stvari radi o stjecanju bez osnove u smislu odredaba članka 1111. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) budući da je Ugovor o kupoprodaji nekretnina od 29. lipnja 2009. sklopljen pod raskidnim uvjetom (sukladno Aneksu od 30. srpnja 2009. koji sud ispušta iz vida) pa je njegov raskid nastupio 27. kolovoza 2009. Zbog toga tuženik nije mogao steći predmetnu asfaltnu bazu na temelju navedenog Ugovora koji je raskinut 27. kolovoza 2009. Postojanje navedenog Ugovora predstavlja prethodno pitanje u ovoj pravnoj stvari, a unatoč tome što se o tom pitanju već vodi ranije pokrenuti postupak pred prvostupanjskim sudom pod poslovnim brojem P-2660/2011, prvostupanjski sud je propustio prekinuti ovaj postupak do pravomoćnog okončanja tog postupka iako mu je to predlagano tijekom postupka. Prvostupanjski sud pogrešno tretira predmetnu asfaltnu bazu kao pripadak zemljišta jer se radi o složenoj tehnološkoj opremi za proizvodnju vrućih asfaltobetonskih mješavina koja predstavlja lako rastavljivo prenosivo postrojenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba je osnovana.

Ispitavši presudu na temelju odredaba članka 365. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13 i 89/14; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga te pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da nije pravilna niti zakonita.

Predmet spora je zahtjev za povrat pokretnine – asfaltne baze Amman TM-4123, čiji je tužitelj vlasnik, a koja se nalazi u neposrednom posjedu treće osobe – društva Rudar d.o.o. Tounj, Tonju 17, OIB 32684643424 kao zakupnika na temelju ugovora o zakupu sklopljenog s tuženikovim pravnim prednikom - društvom RI-MOST d.o.o., Rijeka, Martinkovac 143b, OIB 16872891054 (dalje: tuženik) kao zakupodavcem. Tuženik koji je nesporno posredni posjednik predmetne asfaltne baze se protivi tužiteljevom zahtjevu za povrat predmetne asfaltne baze tvrdnjom kako je stekao vlasništvo nad njom na temelju Ugovora o kupoprodaji nekretnine od 29. lipnja 2009. sklopljenog između tužitelja kao prodavatelja i tuženika kao kupca (list 11.-17. spisa; dalje: Ugovor) jer predmetna asfaltna baza, koja nije izričito navedena u tom Ugovoru, predstavlja pripadak nekretnina na kojima se nalazi pa kao takva slijedi njihovu pravnu sudbinu, a koje nekretnine su bile predmet toga Ugovora.

Nisu osnovani žalbeni navodi kako je u konkretnom slučaju prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, a ne odredbe Zakona o obveznim odnosima o stjecanju bez osnove na koje se poziva tužitelj. Naime, za ocjenu pravne prirode spora nije odlučno kako ga je tužitelj pravno kvalificirao jer sud nije vezan za pravnu osnovu tužbenog zahtjeva koju je tužitelj naveo, već samo za njegovu činjeničnu osnovu (članak 186. stavak 3. ZPP-a). Stjecanje bez osnove u smislu odredaba članka 1111. ZOO-a na koje se poziva tužitelj postoji kad dio imovine jedne osobe na bilo koji način prijedje u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu. U situaciji kada je pokretnina predana drugoj osobi bez pravne osnove, ta osoba je stekla posjed te stvari, ali nije stekla pravo vlasništva jer se pravo vlasništva pokretnine stječe na temelju valjanog pravnog posla predajom (tradicijom) pokretne stvari stjecatelju u njegov samostalni posjed (članak 116. ZV). Zbog toga niti pokretnina nije prešla u imovinu te osobe, nego je i dalje ostala u imovini dotadašnjeg vlasnika. Stoga se u takvoj situaciji kada je jedna osoba vlasnik stvari, a druga stvar drži u faktičnoj vlasti, primjenjuju odredbe o zaštiti prava vlasništva, tj. vlasnik može ustati protiv posjednika pravom vlasničkom tužbom (reivindikacijom) tražeći povrat individualno određene stvari u skladu s odredbama članaka 161. i 162. ZV-a. U konkretnom slučaju tužitelj, kao vlasnik, zahtijeva povrat pokretnine – predmetne asfaltne baze koja se nalazi u tuženikovom posjedu. Dakle, u konkretnom slučaju dio tužiteljeve imovine (predmetna asfaltna baza) nije prešao u tuženikovu imovinu jer je vlasnik te pokretnine tužitelj kako je i sam naveo u tužbi. Zbog toga je prvostupanjski sud pravilno primijenio odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima kada je utvrdio da tužitelj kao vlasnik (neposjednik) predmetne asfaltne baze u konkretnom slučaju ima pravo na zaštitu svoga prava vlasništva u skladu s tim odredbama, konkretno odredbama članaka 161. i 162. ZV-a.

Odredbom članka 161. stavka 1. ZV-a propisano je da vlasnik ima pravo zahtijevati od osobe koja posjeduje njegovu stvar da mu ona preda svoj posjed te stvari. Da bi u postupku pred sudom ili drugim nadležnim tijelom ostvario svoje pravo da od osobe koja posjeduje njegovu stvar zahtijeva da mu ona preda svoj posjed te stvari, vlasnik mora dokazati da je stvar koju zahtijeva njegovo vlasništvo i da se nalazi u tuženikovu posjedu (članak 162. stavak 1. ZV-a).

Iz citiranih odredbi proizlazi da u slučaju kada je u pitanju vlasnička tužba (reivindikacija) aktivno je legitimiran vlasnik stvari, a pasivno je legitimirana osoba koja posjeduje njegovu stvar. U takvoj parnici tužitelj mora dokazati da je stvar koju zahtijeva njegovo vlasništvo i da se nalazi u tuženikovu posjedu (članak 162. stavak 1. ZV-a). Kad netko stvar posjeduje kao plodouživatelj, založni vjerovnik, zakupoprimalac, najmoprimalac, čuvar, posudovnik ili u kojem drugom sličnom odnosu u kojemu je prema drugome ovlašten ili obvezan kroz neko vrijeme posjedovati je, onda je posjednik te stvari i taj drugi (posredni posjednik). Stoji li posredni posjednik prema nekomu trećemu u takvu odnosu, i taj je posredni posjednik (članak 10. stavak 3. ZV-a). Dakle, time što je, na temelju ugovora o zakupu, tuženik predao predmetnu asfaltnu bazu u posjed trećoj osobi (društvu Rudar d.o.o.), tuženik nije prestao biti posjednik. Posljedica toga je da su posjednici i tuženik i ta treća osoba, i to tuženik kao posredni posjednik, a navedena treća osoba kao neposredni posjednik. Osim toga, prema odredbi članka 163. stavka 2. ZV-a, posjednik ima pravo odbiti predaju stvari njezinom vlasniku, ako izvodi svoje pravo na posjed od posrednoga posjednika, osim ako je posjed dobio posjednik od posrednog posjednika koji nije bio ovlašten da mu ga dade.

Iz navedene odredbe također proizlazi kako se vlasnička tužba može i treba podići i protiv posrednog posjednika zbog čega je tuženik pasivno legitimiran u ovoj parnici.

Međutim, osnovano ističe žalitelj kako je prvostupanjski sud pogrešno zaključio da predmetna asfaltna baza predstavlja pripadak nekretnina na kojima se nalazi te da kao takva slijedi njihovu pravnu sudbinu.

Naime, odredbama članka 7. stavka 1. ZV-a propisano je da je pripadak (pertinencija ili pobočna stvar) pokretna stvar koju je njezin vlasnik namijenio da kao sporedna trajno služi svrsi glavne, a stoji u takvu prostornom odnosu prema glavnoj stvari koji odgovara toj namjeni. Nije pripadak ona stvar koja se prema shvaćanju u prometu ne smatra pripatkom. Prolazna uporaba jedne stvari za svrhu druge stvari ne daje joj svojstvo pripatka (članak 7. stavak 2. ZV-a). Dakle, da bi vlasnikova stvar postala pripadak neke druge stvari, ona mora imati slijedeće karakteristike: 1) treba se raditi o samostalnoj, ali sporednoj pokretnini, 2) treba biti prikladna da trajno (a ne povremeno, niti prolazno) služi svrsi te druge stvari, dakle da trajno omogućuje ili barem pomaže postizanju svrhe glavne stvari (element trajnosti) 3) treba biti u takvom prostornom odnosu s glavnom stvari koji odgovara toj namjeni, 4) treba prema shvaćanju u prometu moći biti pripatkom te stvari kao glavne jer se pripatkom može učiniti samo ona pokretnina koja se normalno u prometu shvaća kao pripadak (objektivni element) i 5) vlasnik te stvari je treba svojom voljom namijeniti tome da razmjerno trajno služi svrsi te druge stvari kao glavne (subjektivni element). Navedene pretpostavke koje te tiču karakteristika pripatka moraju biti kumulativno ispunjene da bi određena pokretnina postala pripadak neke druge stvari (u konkretnom slučaju nekretnina na kojima se nalazi). Međutim, suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, u konkretnom slučaju nisu kumulativno ispunjene navedene pretpostavke da bi se predmetna asfaltna baza, koja nesporno predstavlja fizički samostalnu pokretninu koja se može odvojiti od nekretnina na kojima se nalazi predstavljala pripadak tih nekretnina.

U tijeku prvostupanjskog postupka tuženik je u svom podnesku od 23. listopada 2013. (list 162. spisa) učinio nespornom činjenicu kako se u konkretnom slučaju radi o pokretnini koja se može odvojiti od nekretnine. Međutim, iz isprava u spisu (list 127. i 130. spisa), čiju vjerodostojnost tuženik nije doveo u pitanje u tijeku prvostupanjskoga postupka, te iskaza svjedoka Ivana Pađena (koji je sklopio Ugovor u ime i za račun tužitelja kao njegov (tadašnji) zastupnik po zakonu) proizlazi kako predmetna asfaltna baza predstavlja postrojenje za proizvodnju asfaltbetonske mješavine, koju činjenicu tuženik nije osporio u tijeku prvostupanjskoga postupka. S obzirom na to da predmetna asfaltna baza predstavlja postrojenje, to po ocjeni ovog suda ona u konkretnom slučaju ne predstavlja sporednu pokretnu stvar koja bi prema shvaćanju u prometu mogla biti pripatkom nekretnina na kojima se nalazi. Zbog toga, suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, u konkretnom slučaju nedostaje prethodno navedeni objektivni element da bi predmetna asfaltna baza predstavljala pripadak nekretnina na kojima se nalazi. Posljedično, u konkretnom slučaju je pravno irelevantan prethodno navedeni subjektivni element jer je vlasnikova volja ograničena prometnim shvaćanjem koje ga onemogućuje da pripatkom proglasi stvar koja se u prometu ne shvaća pripatkom. Međutim, čak i u slučaju da postoji navedeni objektivni element, ovaj sud smatra kako, suprotno utvrđenju prvostupanjskog suda, u konkretnom slučaju ne postoji prethodno navedeni subjektivni element. Naime, iz iskaza svjedoka Ivana Pađena, na koji se poziva prvostupanjski sud, proizlazi kako je nakon što je nabavljena predmetna asfaltna baza, izvršena parcelacija i promjena kulture u zemljišnim knjigama jer je za asfaltnu bazu trebalo

izgraditi tzv. stope na koje će se baza montirati i boksove za proizvedeni materijal. Međutim, činjenica što je u konkretnom slučaju obavljena parcelacija i promjena kulture zemljišta u zemljišnim knjigama sama za sebe ne znači očitovanje tužiteljeve volje da predmetnu asfaltnu bazu učini pripadkom nekretnina na kojima se nalazi, kao što to osnovano ističe žalitelj.

Nadalje, odredbama članka 106. stavka 1. podstavka 12. Zakona o prostornom uređenju i gradnji („Narodne novine“ broj 76/07 i 38/09; dalje: ZPUG), važećeg u trenutku sklapanja Ugovora, propisano je da se u lokacijskoj dozvoli, ovisno o vrsti zahvata u prostoru, određuju uvjeti za gradnju privremene građevine u funkciji organizacije gradilišta (asfaltna baza, separacija agregata, tvornica betona, dalekovod i transformatorska stanica radi napajanja gradilišta električnom energijom) i rok za uklanjanje te građevine nakon provedbe zahvata u prostoru za koji se izdaje lokacijska dozvola. Iz navedene odredbe proizlazi kako je za asfaltnu bazu potrebno ishoditi lokacijsku dozvolu, te da i asfaltna baza predstavlja privremenu građevinu u funkciji gradilišta koja se mora ukloniti nakon provedbe zahvata u prostoru za koji se izdaje lokacijska dozvola. Osim toga, iz iskaza svjedoka Ivana Pađena proizlazi kako je za postavljanje asfaltne baze bilo potrebno ishoditi lokacijsku dozvolu, te da je predmetnu asfaltnu bazu tužitelj „nabavio“ iz Švicarske za potrebe posla na auto cesti od Bosiljeva do Male Kapele, koja se, kao postrojenje, može preseliti u roku od dva tjedna, za što nije bilo potrebe u konkretnom slučaju zbog blizine gradilišta. Osim toga, i svjedok Đurđica Franjković je u svom iskazu u bitnome potvrdila kako se predmetna asfaltna baza može razmontirati i premjestiti. Iz iskaza navedenih svjedoka, a uzevši u obzir citirane zakonske odredbe, proizlazi kako predmetna asfaltna baza nije trajnog, već samo privremenog, odnosno prolaznog karaktera, odnosno kako se radi samo o prolaznoj, a ne trajnoj uporabi predmetne asfaltne baze, i to za potrebe „posla“ na auto cesti od Bosiljeva do Male Kapele, tj. za potrebe gradilišta. Radi se, dakle, o prolaznoj, a ne trajnoj uporabi predmetne asfaltne baze za svrhu „posla“ na auto cesti od Bosiljeva do Male Kapele, tj. za potrebe gradilišta, a ne za svrhu glavne stvari (nekretnina) na kojima se ona nalazi. S obzirom na navedeno, ovaj sud je utvrdio kako u konkretnom slučaju nedostaje i element trajnosti koji je potreban da bi predmetna asfaltna baza predstavljala pripadak nekretnina na kojima se nalazi.

Osim toga, u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni (oborivih) zakonskih presumpcija iz članka 7. stavaka 4. i 5. ZV-a. Naime, odredbom članka 7. stavka 4. ZV-a propisano je da se smatra se da su namijenjeni da trajno služe svrsi zgrade trajno namijenjene nekoj proizvodnoj ili obrtnoj djelatnosti (poslovna zgrada), kao glavnoj stvari, strojevi i slični uređaji namijenjeni toj djelatnosti, dok je odredbom članka 7. stavka 5. ZV-a propisano da se smatra da su namijenjeni da trajno služe svrsi nekretnine trajno namijenjene poljoprivrednoj proizvodnji, kao glavnoj stvari, strojevi i stoka namijenjeni daljnjoj poljoprivrednoj proizvodnji, poljoprivredni proizvodi i sjeme potrebni za daljnju poljoprivrednu proizvodnju kroz ono vrijeme za koje se može očekivati da će takvi ili slični biti dobiveni tom proizvodnjom, kao i postojeće gnojivo i gorivo. Dakle, citiranim odredbama postavljene su samo zakonske presumpcije o namjeni za trajno služenje svrsi određenih nekretnina kao glavne stvari, ali to nisu presumpcije da je neka od tih pokretnina pripadak nekretnine. Te će pokretnine biti pripadci navedenih nekretnina samo ako su, pored presumirane namjene za služenje svrsi određene nekretnine kao glavne stvari, (kumulativno) ispunjene i sve ostale pretpostavke iz članka 7. stavka 1. ZV-a da bi te pokretnine bile pripadci ovih nekretnina, što, međutim, ovdje nije slučaj. Osim toga, odredbom članka 7. stavka 4. ZV-a postavljena je zakonska presumpcija o namjeni za trajno služenje svrsi poslovne zgrade namijenjene nekoj obrtnoj ili proizvodnoj djelatnosti, a ne zemljišta (kao u konkretnom slučaju), dok je

odredbom članka 7. stavka 5. ZV-a postavljena zakonska presumpcija o namjeni za trajno služenje nekretnine čija je svrha poljoprivredna proizvodnja, što ovdje nije slučaj.

Konačno, upravo zbog nedostatka elementa trajnosti, odnosno s obzirom na njezinu prolaznu uporabu, predmetna asfaltna baza ne predstavlja dio nekretnina na kojima se nalazi u smislu odredaba članka 9. stavka 3. ZV-a.

Budući da iz isprava u spisu i iskaza navedenih svjedoka proizlazi kako u konkretnom slučaju nisu kumulativno ispunjene sve pretpostavke iz članka 7. stavaka 1. i 2. ZV-a da bi predmetna asfaltna baza predstavljala pripadak nekretnina na kojima nalazi, odnosno da ona nema sve zakonom propisane karakteristike pripadka, niti se u konkretnom slučaju primjenjuju navedene zakonske presumpcije, to je, uzevši u obzir navedeno, ovaj sud utvrdio kako predmetna asfaltna baza ne predstavlja pripadak nekretnina na kojima se nalazi. Posljedično, predmetna asfaltna baza, kao samostalna pokretnina (članak 2. stavak 4. i članak 5. stavak 1. ZV-a), a ne pripadak, ne slijedi pravnu sudbinu nekretnina na kojima se ona nalazi zbog čega niti Ugovor, u kojem nesporno nije izričito navedena i predmetna asfaltna baza kao predmet prodaje, ne obuhvaća, odnosno ne odnosi se na predmetnu asfaltnu bazu. Zbog toga, suprotno žalbenim navodima, postojanje Ugovora u konkretnom slučaju ne predstavlja prethodno pitanje o kojemu bi ovisila odluka suda u ovoj pravnoj stvari u smislu odredaba članka 12. ZPP-a, niti postojanje Ugovora predstavlja odlučnu činjenicu o kojoj bi ovisila odluka o osnovanosti tužbenog zahtjeva.

U skladu s odredbama članka 116. ZV-a, pravo vlasništva pokretnine stječe se na temelju valjanog pravnog posla predajom (tradicijom) pokretne stvari u njegov samostalni posjed. S obzirom na to da predmetna asfaltna baza nije bila predmet Ugovora, dok tuženik nije dokazao (niti tvrdi) da postoji neki drugi valjani pravni temelj (titulus) stjecanja vlasništva nad predmetnom asfaltnom bazom, to tuženik nije stekao vlasništvo nad predmetnom asfaltnom bazom.

Stoga je, uzevši u obzir navedeno, ovaj sud utvrdio kako tužitelj kao vlasnik predmetne asfaltne baze, koja se nalazi u tuženikovom posjedu bez valjanog pravnog temelja, ima pravo na povrat te pokretnine u skladu s odredbama članaka 161. i 162. ZV-a. Zbog toga je, pravilnom primjenom materijalnog prava, valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev za povrat predmetne asfaltne baze.

S obzirom na to da je tužitelj u cijelosti uspio u ovom sporu u odnosu na odluku o glavnoj stvari, to, u skladu s odredbom članka 154. stavka 1. ZPP-a, tužitelj ima pravo na naknadu troškova postupka.

Tužitelju su, kao potrebni (članak 155. stavak 1. ZPP-a), priznati troškovi sastava tužbe od 26. srpnja 2011. u iznosu od 2.500,00 kn (Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 148/09)) i podneska od 30. srpnja 2012. u iznosu od 500,00 kn (Tbr. 8. točka 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12; dalje: OT), zastupanja na ročištima od 4. travnja 2012., 26. rujna 2012., 13. veljače 2013., 18. lipnja 2013. i 21. siječnja 2014. u iznosu od 2.500,00 kn za svako ročište, te na ročištu za objavu presude od 7. travnja 2014. u iznosu od 500,00 kn (Tbr. 9. točka 3. OT), putni troškovi svjedoka u iznosu od 177,00 kn (članak 249. i članak 151. ZPP-a). Stoga tužitelj ima pravo na naknadu troškova (prvostupanjskog) postupka

u iznosu od 16.177,00 kn. Osim toga, tužitelj ima pravo na naknadu troškova sastava žalbe od 14. ožujka 2014. protiv presude u iznosu od 3.125,00 kn (Tbr. 10. točka 1. OT), uvećano za PDV od 25% u iznosu od 781,25 kn (Tbr. 42. OT), te trošak sudske pristojbe za žalbu protiv presude u iznosu od 2.700,00 kn (Tbr. 10. točka 1. Tarife sudskih pristojbi iz Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj: 74/95, 57/96, 137/02, 125/11, 112/12 i 157/13). Stoga tužitelj ima pravo na naknadu troškova ovog žalbenog postupka u iznosu od 6.606,25 kn. Dakle, tužitelj ima pravo na naknadu troškova u ukupnom iznosu od 22.783,25 kn.

Za sastav podneska od 30. srpnja 2012. tužitelju je priznata nagrada u iznosu od 500,00 kn u skladu s Tbr. 8. točka 3. OT, a ne nagrada u zatraženom punom iznosu od 2.500,00 kn jer iz sadržaja tog podneska proizlazi kako se ne radi niti o jednom od taksativno navedenih kategorija podnesaka iz Tbr. 8. točka 1. OT za čiji bi sastav tužitelj imao pravo na puni iznos nagrade, već o podnesku koji spada u kategoriju „ostalih podnesaka“ u smislu Tbr. 8. točka 3. OT. Zbog toga za sastav tog podneska tužitelj neosnovano zahtijeva nagradu u iznosu od 2.000,00 kn. Tužitelj nema pravo na naknadu troškova sastava prijedloga radi osiguranja određivanjem privremene mjere od 26. srpnja 2011. u iznosu od 2.500,00 kn, niti sastava žalbe od 20. veljače 2013. protiv rješenja od 8. veljače 2013. o odbijanju tog prijedloga u iznosu od 3.000,00 kn jer je rješenjem ovoga suda poslovni broj Pž-2909/2013 od 28. ožujka 2013. odbijena tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđeno navedeno rješenje. Iz navedenog proizlazi kako tužitelj nije uspio u postupku osiguranja koji je vođen u okviru ovog parničnog postupka zbog čega nema niti pravo na naknadu troškova toga postupka (članak 154. stavak 1. ZPP-a u vezi s člankom 21. stavkom 1. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj 112/12). Tužitelj nema pravo niti na naknadu „sudskih pristojbi u iznosu od 2.000,00 kn jer u svom zahtjevu nije određeno navođeno za poduzimanje kojih parničnih radnji zahtijeva naknadu sudskih pristojbi što je bio dužan učiniti u skladu s odredbama članka 164. stavka 1. i 2. ZPP-a. Osim toga, na ime sudske pristojbe za žalbu protiv presude tužitelj neosnovano zahtijeva iznos od 2.300,00 kn (koji odgovara razlici između zatraženog iznosa od 5.000,00 kn i određenog iznosa od 2.700,00 kn). Stoga tužitelj nema pravo na naknadu troškova u iznosu od 11.800,00 kn pa je u tom dijelu tužiteljev zahtjev odbijen kao neosnovan.

Uzevši u obzir navedeno valjalo je, na temelju odredaba članka 373. točaka 1. i 2. ZPP-a, preinačiti pobijanu presudu i odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 5. lipnja 2019.

Predsjednik vijeća
Jagoda Crnokrak, v. r.

točnost otpavka – ovlaštení službeník
Brankica Curman

U. Z. R. V. G. B. J. C.

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Posl. br. 11 P-3160/2011-32

PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci, u ime Republike Hrvatske, po sucu Željki Štrk-Vozila kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja IGM TOUNJ d.d. u stečaju KASTAV, Žegoti 1/a, OIB: 50975940635, zastupanog po Ružici Spasojević, odvjetnici iz Rijeke, Sokol kula 6, protiv tuženika RI-MOST d.o.o. RIJEKA, Martinkovac 143b, OIB: 16872891054, zastupanog po Zoranu Vukiću i dr., odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Vukić, Jelušić, Šulina, Stanković, Jurcan i Jabuka d.o.o. Rijeka, Nikole Tesle 9/V-VI, radi stjecanja bez osnove, VPS: 101.000,00 kn, nakon rasprave zaključene 21. siječnja 2014. god., u prisutnosti zamjenice punomoćnice tužitelja Renate Lukežić Juretić, odvjetnice iz Rijeke, i punomoćnika tuženika Tomislava Brguljana, odvjetnika iz Rijeke, dana 07. ožujka 2014. god.

presudio je

- I. Odbija se u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:
"Nalaže se tuženiku da vrati tužitelju pokretninu – asfaltnu bazu AMMAN TM-4123 te da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak, sve u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe."
- II. Tužitelj je dužan tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 18.755,00 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je vlasnik pokretne asfaltne baze pod nazivom Amman TM-4123. Navedena pokretnina da se nalazi u posjedu društva Rudar d.o.o. Tounj na adresi Tounj, Tounj 17, odnosno na adresi sjedišta tog društva. Tužitelj da je pozvao društvo Rudar d.o.o. na povrat asfaltne baze, međutim, to društvo da je odbilo predati istu stečajnom upravitelju tužitelja ističući da je ista vlasništvo društva RI-petrol d.o.o., odnosno vlasništvo ovdje tuženika, budući je kod istog došlo do promjene tvrtke dana 21.6.2010. god.. Navedeno da nije točno, jer da tužitelj nije nikada otuđio predmetnu asfaltnu bazu. Tužitelj, kao i predstavnik Ministarstva financija, Porezne uprave u Karlovcu Neven Gorup da su dana 10.6.2011. god. onemogućeni da uopće uđu u prostor gdje se nalazi sporna asfaltna baza o čemu da je sastavljen zapisnik. Tužitelj da se obratio tuženiku radi provjere navoda društva Rudar d.o.o.. Tuženik da je odgovorio da je asfaltna baza u njegovom vlasništvu te da je istu stekao Ugovorom o prodaji

od 29.6.2009. god. te da je istu dao u zakup društvu Rudar d.o.o.. Društvo Rudar d.o.o. i tuženik da su u vlasništvu iste osobe, to jest u vlasništvu Joze Kalema. Tuženik da je stekao asfaltnu bazu bez valjane pravne osnove, jer da se poziva na Ugovor o kupoprodaji nekretnine na kojoj se nalazi montirana asfaltna baza. Tim Ugovorom, međutim, da nije obuhvaćena oprema, odnosno asfaltna baza. Za kupovinu pokretnina da je potrebno izdati račun i obračunati PDV, što da u konkretnom slučaju nije učinjeno. Tužitelj dodaje da čak kad bi bilo točno da je Kupoprodajnim ugovorom obuhvaćena i oprema, tada da je u tom Ugovoru bilo potrebno posebno definirati cijenu za opremu uvećanu za PDV i razlučiti tu cijenu od prodajne cijene nekretnine. Sam Ugovor o prodaji od 29.6.2009. god. da je predmet pobijanja te da se postupak vodi kod ovog suda po tužbi tužitelja podnesenoj dana 18.5.2011. god.. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud, temeljem odredbe članka 1111 ZOO-a, donese presudu kojom će naložiti tuženiku vraćanje pokretnine – asfaltne baze Amman TM-4123.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je tužba neuredna jer da nije jasno da li je temelj tužbe stjecanje bez osnove ili nešto drugo. Tuženik dalje navodi da tužitelj nije dostavio dokaze na svoje navode, posebno na tvrdnju da je vlasnik sporne pokretnine. Također da nije dostavio dokaz da je tuženik pasivno legitimiran. Istakao je i prigovor nedostatka pravnog interesa tužitelja za podnošenje tužbe. Tuženik još dodaje da je točno da se između istih parničnih stranaka vodi postupak radi pobijanja Ugovora o prodaji od 29.6.2009. god., pod posl. br. P-2660/11. Sporna pokretnina da se ne vodi u poslovnim knjigama tužitelja kao dugotrajna imovina. Tužitelj da nije dokazao niti opasnost od nenadoknadive štete, jer činjenicom uporabe predmetne opreme ne nastaje tužitelju nikakva šteta, a posebno ne nenadoknadiva.

Na ročištu dana 04.4.2012. god. tuženik je dodao da je predmet Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 29.6.2009. god., između ostalog, i k.č. br. 3822/2, u naravi asfaltna baza i dvorište površine 3.278 m². Iz toga da proizlazi da je tim Ugovorom tuženik stekao vlasništvo nekretnine i na njoj izrađene asfaltne baze. Asfaltna baza da je tuženiku predana u posjed upravo temeljem tog Ugovora. Tužitelj je na to istakao da asfaltna baza nije pripadak nekretnine, već da predstavlja pokretninu.

Tužitelj je uz podnesak od 30.7.2012. god. dostavio financijske kartice za opremu – asfaltnu bazu Amman TM-4123 ističući da iz navedenog proizlazi da je tužitelj vlasnik sporne asfaltne baze. Istakao je da je asfaltna baza složena tehnološka oprema za proizvodnju vrućih asfaltbetonskih mješavina te predstavlja lako rastavljivo prenosivo postrojenje, odnosno da se radi o pokretnini, a ne o pripatku nekretnine.

Tuženik u podnesku od 04.9.2012. god. ističe da je tužitelj nakon stanja na koje se poziva u ovom postupku izradio i predao završni račun za 2009. god. i 2010. god. te da tada nije evidentirana asfaltna baza kao osnovno sredstvo

tužitelja. Završni računi za 2009. god. i 2010. god. da su bili predmet poreznog nadzora. Iz tih isprava da je razvidno da na stavci 03110 strojevi skupine 212 nije evidentirana nikakva vrijednost, jer su ti strojevi isknjiženi. Tuženik je još dostavio tužiteljevu karticu osnovnih sredstava od 21.4.2011. god. kao dokaz da je pokretnina koja je predmet spora prodana i isknjižena iz tužiteljevih poslovnih knjiga. Tužitelj da, stoga, ne može zahtijevati pokretninu koja nije bila zavedena u njegovim poslovnim knjigama na dan otvaranja stečajnog postupka.

Na ročištu dana 26.9.2012. god. tužitelj je istakao da je poslovne knjige tužitelja u sporno vrijeme vodilo društvo Rudar d.o.o. koje društvo je u vlasništvu iste osobe kao i tuženik pa da, stoga, osporava vjerodostojnost knjigovodstvene dokumentacije na koju se poziva tuženik. Tuženik je učinio nespornim da za prodaju asfaltne baze nije bio ispostavljen posebni račun pa niti plaćen PDV, a s obzirom na zaključen Ugovor o kupoprodaji nekretnine čiji pripadak je asfaltna baza. Tuženik je uz podnesak dostavio i nalaz i mišljenje vještaka za financije i računovodstvo Nives Hižar-Franković iz Zagreba.

Tuženik u podnesku od 14.1.2013. god. ističe da je asfaltna baza sastavni dio čestice zemljišta k.č. br. 3822/2, budući se kao kultura navodi asfaltna baza. Asfaltna baza da je u sklopu proizvodnog procesa trajno vezana za navedenu nekretninu odlukom vlasnika zemljišta. Tuženik se pozvao na odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, kao i Zakona o prostornom uređenju i gradnji, a u svezi definicije pojma građevine, odnosno pripadka nekretnine. Vlasnik zemljišta da ne bi mijenjao kulturu zemljišta da na istom nije imao namjeru trajno držati i koristiti u proizvodne svrhe asfaltnu bazu. Da je tužitelj htio prodati zemljište bez asfaltne baze, tada da bi navedeno bilo upisano u Ugovor te bi bila upisana zabilježba u zemljišne knjige.

Na ročištu dana 13.2.2013. god. tužitelj je istakao da osporava nalaz i mišljenje vještaka financijske struke Nives Hižar-Franković, jer da je taj nalaz izrađen po narudžbi tuženika, a taj vještak da je ujedno revizor koji je vršio reviziju za potrebe tuženika. Osim toga, da je tužitelj u stečaju od 2010. god. pa da vještak nije mogao izraditi nalaz 2012. god., budući nije mogao izvršiti uvid u poslovnu dokumentaciju tužitelja, odnosno da tužitelj nema saznanja da je vještak vršio uvid u njegovu poslovnu dokumentaciju. Dodao je da se sporna asfaltna baza uopće ne nalazi na k.č. br. 3822/2 pa da ne može biti pripadak te nekretnine. Ta asfaltna baza da se nalazi na k.č. br. 3822/1, 3823, 3825 i 3840, ali kao odvojivi dio, odnosno pokretnina. Tužitelj je predao u spis, između ostalog, i temeljnicu za knjiženje kojom je izvršeno isknjiženje sporne asfaltne baze iz poslovnih knjiga tužitelja, ističući da se i tuženik i vještak pozivaju na tu temeljnicu. Tuženik je na to istakao da vještakinja Nives Hižar-Franković nije vršila uvid u poslovne knjige tužitelja, već je nalaz sačinila temeljem dokumentacije koju joj je predočio tuženik i koju je dostavio u ovaj spis uz podnesak od 04.9.2012. god.. Glede primjedbe tužitelja da se sporna asfaltna baza nalazi na drugim katastarskim česticama, izjavio je da se, u svakom

slučaju, asfaltna baza nalazi na nekretninama koje su predmet Ugovora o kupoprodaji na kojeg se poziva tuženik.

Tuženik u podnesku od 31.5.2013. god. ističe da iz podneska stečajnog upravitelja tužitelja iz ovosudnog spisa posl. br. St-96/10 proizlazi da asfaltna baza koja je predmet ovog spora nije navedena u knjigama tužitelja, odnosno proizlazi da je ista isknjižena.

Na ročištu dana 18.6.2013. god. tužitelj je osporio navod tuženika iz podneska od 31.5.2013. god. da bi dopis stečajnog upravitelja tužitelja bio dokaz o tome da je tuženik vlasnik asfaltne baze. Istakao je da je nesporno da je asfaltna baza bila isknjižena iz poslovnih knjiga tuženika, ali da je sporno da li je to učinjeno zakonito.

Tuženik u podnesku od 23.10.2013. god. ističe da je spornu asfaltnu bazu stekao temeljem Ugovora o prodaji od 29.6.2009. god. kojim je stekao nekretninu s kojom je trajno povezana asfaltna baza. Asfaltna baza da predstavlja pokretninu koja se može odvojiti od nekretnine, ali suštinski da se radi o pokretnini kojoj je vlasnik odredio da će služiti kao sporedna stvar glavnoj stvari. Tuženik se pozvao na odredbu članka 7 Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, prema kojoj su strojevi pripadci zgrade, odnosno čak i stoka na poljoprivrednom zemljištu da je pripadak tog zemljišta. Svjedok Ivan Pađen da je u svom iskazu naveo da je za predmetnu asfaltnu bazu ishodio lokacijsku dozvolu, podnio zahtjev i izvršio upis promjene kulture u zemljišnim knjigama. Također da je iskazao da je u vrijeme zaključenja Ugovora o prodaji dana 29.6.2009. god. asfaltna baza bila u pogonu. Iz svega navedenog da proizlazi da se radi o pripatku glavne stvari koji slijedi pravnu sudbinu glavne stvari. Stoga, da je vlasnik nekretnine želio drugačije, da je to trebao navesti u Ugovoru.

Na ročištu dana 21.1.2014. god. stranke su ustrajale kod dotadašnjih navoda. Stranke su još suglasno izjavile da nije sporno da je asfaltna baza na koju je upravljen tužbeni zahtjev u posjedu društva Rudar d.o.o. temeljem Ugovora o zakupu sklopljenog između ovdje tuženika kao zakupodavca i društva Rudar d.o.o. kao zakupca.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu i saslušanjem svjedokinje Đurđice Franjković i svjedoka Ivana Pađena.

Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

U konkretnom slučaju, nije sporno da je tuženik u posrednom i samostalnom posjedu asfaltne baze na koju je usmjeren tužbeni zahtjev (putem društva Rudar d.o.o. kojem je ista dana u zakup).

Posl. br. 11 P-3160/2011-32

Nije sporno da se asfaltna baza nalazi na k.č. br. 3822/1, k.č. br. 3823, k.č. br. 3825 i k.č. br. 3840 upisanim u zk. ul 390 k.o. Tounj.

Nije sporno da je između stranaka zaključen Ugovor o kupoprodaji nekretnina dana 29.6.2009. god. (list 11 do 17 spisa) i nije sporno da je predmet tog Ugovora, odnosno predmet prodaje, između ostalog, zemljište na kojem se nesporno nalazi asfaltna baza koja je predmet ovog spora.

Nije sporno niti da je asfaltna baza bila u vlasništvu tužitelja do zaključenja Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 29.6.2009. god..

Nije sporno da je tužitelj isknjižio spornu asfaltnu bazu iz svojih poslovnih knjiga prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 29.6.2009. god., ali je sporno da li je to učinio zakonito.

Sporno je da li je tužitelj vlasnik asfaltne baze, pri čemu je sporno da li je tuženik stekao od tužitelja vlasništvo te asfaltne baze temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 29.6.2009. god., odnosno da li je stekao vlasništvo na temelju valjanog pravnog posla koji je imao za cilj da vlasništvo te stvari sa tužitelja prijeđe na tuženika. Pri tome nije sporno da asfaltna baza predstavlja pokretninu, ali je sporno da li je ista pripadak nekretnine koja je bila predmet prodaje temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnina sklopljenom između stranaka dana 29.6.2009. god..

Prema odredbi članak 161 stavak 1 Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN 91/96, NN 73/00, NN 114/01, NN 79/06, NN 141/06, NN 146/08, NN 38/09, NN 153/09), dalje ZV, vlasnik ima pravo zahtijevati od osobe koja posjeduje njegovu stvar da mu ona preda svoj posjed te stvari.

Prema odredbi članka 162 stavak 1 istog Zakona, da bi u postupku pred sudom ili drugim nadležnim tijelom ostvario svoje pravo da od osobe koja posjeduje njegovu stvar zahtijeva da mu ona preda svoj posjed te stvari, vlasnik mora dokazati da je stvar koju zahtijeva njegovo vlasništvo i da se nalazi u tuženikovu posjedu.

Nije sporan tuženikov posjed sporne asfaltne baze. Glede sporne činjenice vlasništva tužitelja ističe se da, prema odredbi članka 116 stavak 1 ZV-a, vlasništvo pokretne stvari stječe se predajom te stvari stjecatelju u samostalan posjed na temelju valjano očitovane volje dotadašnjega vlasnika usmjerene na to da njegovo vlasništvo prijeđe na stjecatelja ako Zakonom nije određeno drukčije.

Prema odredbi članak 7 stavak 1 ZV-a, pripadak (pertinencija ili pobočna stvar) je pokretna stvar koju je njezin vlasnik namijenio da kao sporedna trajno služi svrsi glavne, a stoji u takvom prostornom odnosu prema glavnoj stvari koji

odgovara toj namjeni. Prema odredbi stavka 4 istog članka, smatra se da su namijenjeni da trajno služe svrsi zgrade trajno namijenjene nekoj proizvodnoj ili obrtnoj djelatnosti (poslovna zgrada), kao glavnoj stvari, strojevi i slični uređaji namijenjeni toj djelatnosti.

Tuženik tvrdi da je stekao vlasništvo od tužitelja temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 29.6.2009. god.. Iz tog Ugovora (list 11 do 17 spisa) proizlazi da su predmet prodaje nekretnine pobliže opisane u članku 1 Ugovora, pri čemu se u Ugovoru ne spominje predmetna asfaltna baza.

Svjedokinja Đurđica Franjković iskazala je da je bila zaposlena kod tužitelja 31 godinu, a posljednje mjesto na kojem je bila zaposlena da je bilo mjesto financijskog direktora. Faktički da je radila do dana 12.10.2009. god. kada je tužitelja preuzeo novi vlasnik, s time da je posljednjih mjesec dana radila s novim vlasnikom. Glede sporne asfaltne baze, iskazala je da je ista bila uknjižena u poslovne knjige tužitelja 2000. god. kada je nabavljena kao oprema. Asfaltna baza da je knjižena u opremu te da nije knjižena kao građevinski objekt. Glede Ugovora o kupoprodaji nekretnina, iskazala je da je isti bio zaključen između stranaka u vrijeme kada je još bila zaposlena kod tužitelja. Svrha Ugovora da je bila osiguranje kredita tužitelju u iznosu od 103 milijuna kuna, a u cilju nastavka poslovanja tužitelja. Ugovor da je imao i Aneks u kojem da je bilo navedeno da ukoliko tuženik ne osigura taj kredit tužitelju, da se Ugovor raskida. Taj rok da je prošao, a kredit nije realiziran niti je bila isplaćena kupoprodajna cijena pa da je ona smatrala Ugovor nevažećim te da nije vršila nikakvo isknjiženje temeljem tog Ugovora jer da je smatrala nepotrebnim da najprije vrši isknjiženje, a zatim opet uknjiženje. Iz kredita kojeg je trebao ishoditi tuženik da su se trebali isplatiti hipotekarni vjerovnici. Kako nije vršila isknjiženje, da nije sačinila niti temeljnicu, i to niti za asfaltnu bazu niti za zemljište i objekte, odnosno da se ponašala kao da Ugovora nema. Međutim, istakla je da u slučaju da je vršila knjiženje, da tada svejedno ne bi isknjižila asfaltnu bazu jer da ta asfaltna baza nije bila predmet Ugovora. Iskazala je da je mjesec dana radila s novom Upravom, u to vrijeme da je izvršena revizija, ali da predmet te revizije nije bilo pitanje knjiženja po Ugovoru o kupoprodaji nekretnina, mada je revizija vršena sa stanjem na dan 31.7.2009. god., a Kupoprodajni ugovor je zaključen dana 29.6.2009. god.. Iskazala je i da je različit PDV za nekretnine i za pokretnine pa da je u slučaju prodaje asfaltne baze trebao biti ispostavljen račun i plaćen PDV, a ne porez na nekretnine. Nova asfaltna baza koja je predmet ovog spora da nije došla na mjesto stare asfaltne baze, već pored stare asfaltne baze te da je montirana na temelje koje je tužitelj sagradio za potrebe montaže. Kada je svjedokinji predočena temeljnica za knjiženje broj 09T12077 (list 134 do 139 spisa), iskazala je da vidi da je knjižen otpis radi prodaje, između ostalog i asfaltne baze koja je predmet ovog spora, a također da je isknjiženo svo zemljište, svi objekti i dio opreme, međutim, da sve to nije bilo predmet Kupoprodajnog ugovora. Isknjiženje asfaltne baze da je izvršeno s konta opreme. Istakla je i da joj je poznato da predmetnu asfaltnu bazu sada koristi

društvo Rudar d.o.o., a da je već u 9. mjesecu 2009. god. skinuta tabla s oznakom tvrtke tužitelja te na sva mjesta gdje je bila označena tvrtka tužitelja da je stavljen naziv tvrtke Rudar d.o.o. pa tako i na spornu asfaltnu bazu. Iskazala je i da joj je iz sadržaja samog Ugovora o kupoprodaji u kojem su navedene samo nekretnine poznato da asfaltna baza nije bila predmet kupoprodaje.

Svjedok Ivan Pađen iskazao je da je bio većinski vlasnik tužitelja od 1996. god. te njegov zastupnik po zakonu. Sporna asfaltna baza da je nabavljena 2000. god. te da se radi o velikoj asfaltnoj bazi koja proizvodi 160 tona na sat, ali da postoje i veće asfaltne baze. Asfaltne baze do 200 tona da su mobilne, a preko 200 tona fiksne. Nakon što je tužitelj kupio novu asfaltnu bazu, odnosno predmetnu asfaltnu bazu, da je napravljena parcelacija, tako da se sada u zemljišnim knjigama zemljište na kojem se nalazi baza navodi kao "industrijsko dvorište, asfaltna baza". Prije toga kultura zemljišta da je bila oranice i livade. Asfaltna baza da predstavlja postrojenje koje se može preseliti u roku od dva tjedna. Ugovor o kupoprodaji nekretnine da je zaključen dana 20.6.2009. god., da ga je osobno potpisao na strani tužitelja, a na strani tuženika Jozo Kalem. Cilj posla da je bio da se isplate hipotekarni vjerovnici. Dana 30.7.2009. god. da je zaključen Aneks Ugovora. Ugovor da je bio zaključen pod raskidnim uvjetom koji nastupa ako tuženik u roku od 59 dana ne plati cijenu, odnosno ne osigura tužitelju kredit kojim će se podmiriti hipotekarni vjerovnici. Tuženik da nije ispunio uvjet pa da je raskid nastupio dana 27.8.2009. god.. Predmet Ugovora da nije bila prodaja postrojenja, odnosno asfaltne baze. Dana 09.9.2009. god. da je sklopio s tuženikom Ugovor o prodaji dionica i tim Ugovorom da je prenio sve svoje dionice na tuženika, a inače da je bio 99-postotni vlasnik tužitelja. Za vrijeme dok je još bio direktor tužitelja, sporna asfaltna baza da nije bila isknjižena iz tužiteljevih poslovnih knjiga. Tuženik da se uknjižio kao vlasnik nekretnina temeljem Ugovora o kupoprodaji, i to dana 10.8.2009. god.. Iskazao je i da je nakon što je nabavljena sporna asfaltna baza vršena parcelacija i promjena kulture u zemljišnim knjigama upravo zato što je za asfaltnu bazu trebalo izgraditi tzv. stope na kojima će se baza montirati, a također i boksove za proizvedeni materijal. Iskazao je i da je tuženik ušao u posjed nekretnina prema Ugovoru o kupoprodaji u kolovozu 2009. god., a u to vrijeme asfaltna baza da je radila.

Iz izvatka iz posebne geodetske podloge od 02.10.2008. god. (list 129 spisa) proizlazi da se sporna asfaltna baza nalazi, između ostalog, na k.č. br. 3822/1, 3823 i 3825, a koje nekretnine su nesporno predmet Ugovora o kupoprodaji nekretnine. Iz Ugovora je razvidno da se kao kultura kod k.č. br. 3823 navodi, između ostalog, i "industrijsko dvorište, asfaltna baza". Svjedok Ivan Pađen, zastupnik po zakonu tužitelja i većinski vlasnik tužitelja u vrijeme zaključenja Ugovora o kupoprodaji nekretnina, iskazao je da je, nakon što je nabavljena sporna asfaltna baza, izvršena parcelacija i promjena kulture u zemljišnim knjigama, jer je za asfaltnu bazu trebalo izgraditi tzv. stope na koje će se baza montirati, a također i boksove za proizvedeni materijal. Iz navedenog

sud zaključuje da je volja tužitelja bila da asfaltna baza bude pripadak tužiteljevog zemljišta na kojem je asfaltna baza montirana, odnosno da bude pripadak glavne stvari u njegovom vlasništvu. Iz iskaza svjedoka Ivana Pađena, kao i svjedokinje Đurđice Franjković proizlazi da je asfaltna baza postavljena na tužiteljevo zemljište 2000. god. te se od tada neprekidno tamo nalazi te se kroz to vrijeme neprekidno koristi zajedno sa zemljištem u gospodarske svrhe. Iz navedenog sud zaključuje da je ispunjen i subjektivni element (volja vlasnika) i objektivni element (faktička uporaba), a da bi se sporna asfaltna baza smatrala pripadkom zemljišta na kojem se nalazi. Pri tome nije relevantno da li se asfaltna baza može s više ili manje truda odvojiti od zemljišta na kojem se nalazi. Naime, da bi neka stvar bila pertinencija ne traži se postojanje fizičke veze s glavnom stvari niti je takva veza dovoljna da bi neku stvar učinila pripadkom. Osim toga, pripadak nije pripadnost stvari, odnosno nije dio stvari, već je samostalna sporedna stvar koja pretpostavlja postojanje glavne stvari. Konkretno, asfaltna baza pretpostavlja postojanje zemljišta, budući mora biti postavljena na zemljištu, i to na točno određeni način, odnosno prema projektu, pri čemu je za postavljanje konkretne asfaltne baze nesporno bila potrebna i lokacijska dozvola. Stoga i iz navedenog proizlazi da je sporna asfaltna baza pripadak zemljišta kao glavne stvari.

Pripadak slijedi sudbinu glavne stvari te, ako se želi da pravni posao ne obuhvati pripadak, mora se to izriekom utanačiti.

U konkretnom slučaju, stranke su se sporazumjele o kupoprodaji zemljišta na kojem je sagrađena asfaltna baza, a da pri tome nisu u Ugovoru izriekom navele da predmet Ugovora nije asfaltna baza. Stoga sud zaključuje i da je predmet Ugovora o kupoprodaji nekretnina sklopljenog dana 29.6.2009. god. i asfaltna baza Amman TM-4123, i to kao pripadak zemljišta koje je predmet tog Ugovora. Da je volja stranaka bila upravo takva proizlazi i iz činjenice da je tužitelj predao tuženiku u posjed spornu asfaltnu bazu zajedno sa zemljištem odmah po zaključenju Ugovora o kupoprodaji nekretnina, to jest zajedno s nekretninama, a što proizlazi iz iskaza svjedoka Ivana Pađena. Svjedok pri tome nije iskazao da bi predaja u posjed asfaltne baze tuženiku imala neki drugi temelj, odnosno neki drugi pravni posao koji ne podrazumijeva prijenos prava vlasništva. Takvu tvrdnju nije istakao niti tužitelj u ovom postupku. Naprotiv, nesporno je da je tuženik dao u zakup asfaltnu bazu zajedno s zemljištem društvu Rudar d.o.o., a tužitelj ne tvrdi niti dokazuje da je tužitelj prije otvaranja stečajnog postupka prigovarao tuženikovom posjedu asfaltne baze niti vršenju vlasničkih prava nad istom od strane tuženika.

Sud nije prihvatio iskaz svjedoka Ivana Pađena u dijelu gdje tvrdi da predmet Ugovora o kupoprodaji nekretnina nije bila sporna asfaltna baza, ocjenjujući njegov iskaz u tom dijelu subjektivnim. Naime, svjedok je naveo da je dana 09.9.2009. god. prodao ovdje tuženiku svoje dionice koje je imao u tužitelju, odnosno da je prenio na tuženika 99-postotno vlasništvo nad tužiteljem

za cijenu od 5.000.000,00 kn, ali da mu cijena nije plaćena izuzev kapare od 100.000,00 EUR te da posjeduje tvrtku Gumi Pađen d.o.o. koja je sada u stečaju zbog jamstava za tužitelja te da tuženik nije ispoštovao Ugovor o kupoprodaji nekretnina, pri čemu tvrdi da je u odnosu na taj Ugovor zbog neplaćanja cijene u roku nastupio raskid Ugovora. Odnosno, iz ovog dijela iskaza proizlazi da svjedok nije u dobrim odnosima s tuženikom. Sud nije prihvatio niti iskaz svjedokinje Đurđice Franjković u dijelu gdje tvrdi da asfaltna baza nije bila predmet Ugovora, budući je ista iskazala da saznanja o tome ima samo iz Ugovora o kupoprodaji nekretnina, a, kako je prije obrazloženo, u konkretnom slučaju relevantno je upravo to što u Ugovoru nije navedeno da asfaltna baza, kao pripadak zemljišta, nije predmet tog Ugovora.

Nespornu činjenicu da je asfaltna baza isknjižena iz poslovnih knjiga tužitelja temeljem Ugovora o kupoprodaji nekretnina od 29.6.2009. god. prije otvaranja stečaja nad tužiteljem sud cijeni kao konkludentno očitovanje volje tužitelja da je ta asfaltna baza prodana i predana tuženiku upravo temeljem tog Ugovora. Da li je isknjiženje asfaltne baze iz poslovnih knjiga provedeno zakonito, da li je ispostavljen račun i da li je pravilno obračunat porez ne utječe na činjenicu stjecanja prava vlasništva od strane tuženika, budući se vlasništvo pokretnina stječe predajom stvari na temelju valjano očitovane volje dosadašnjeg vlasnika usmjerene na to da njegovo vlasništvo prijeđe na stjecatelja, a u smislu prije citirane odredbe članka 116 stavak 1 ZV-a. Stoga navedeno može biti predmet nekih drugih postupaka. Kako okolnosti u vezi s knjiženjem asfaltne baze nisu relevantne, sud je odbio dokazni prijedlog tužitelja za saslušanje svjedokinja Marije Matešić i Katice Pribanić. Kako je činjenično stanje dovoljno dokazano, sud nije proveo niti dokaz saslušanjem zastupnika po zakonu tuženika Joze Kalema.

Ugovor o kupoprodaji nekretnina nesporno je predmet pobijanja u ovosudnom predmetu posl. br. P-2660/2011, međutim, iz tog spisa proizlazi da je postupak u tijeku, a učinci pobijanja nastupaju tek pravomoćnošću sudske odluke. Stoga, dakle, taj Ugovor za sada proizvodi pravne učinke. Međutim, ovdje se dodaje da, ukoliko kupoprodajna cijena iz Ugovora o kupoprodaji nekretnina ne odgovara tržišnoj vrijednosti predmeta prodaje, uključujući i pripatke prodanih nekretnina pa tako i spornu asfaltnu bazu, to može biti razlog pobijanja sukladno odredbama Stečajnog zakona te se može raspraviti u tom postupku.

Sud nije posebno cijenio iskaze svjedoka u dijelu gdje iskazuju o neplaćanju ugovorne cijene iz Ugovora o kupoprodaji nekretnina od strane tuženika u ugovorenom roku, budući se stranke u ovom postupku na ovu činjenicu nisu pozivale.

Iz svega navedenog slijedi da tužitelj nije vlasnik predmetne asfaltne baze čiju predaju u posjed traži pa nisu ispunjeni uvjeti iz prije citirane odredbe članka

162 stavak 1 ZV-a koji moraju biti kumulativno ispunjeni da bi tužitelj reivindikacijski zahtjev bio osnovan.

Kako sud nije vezan za pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, to sud nije uzeo u obzir pozivanje tužitelja na stjecanje bez osnove iz odredbe članka 1111 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 i NN 41/08), dalje ZOO/05.

Slijedom svega navedenog, valjalo je tužbeni zahtjev tužitelja odbiti i presuditi kao u izreci.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154 stavak 1 i 155 ZPP-a. Tuženiku je priznat trošak zastupanja po odvjetniku prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 69/93, NN 87/93, NN 16/94, NN 11/96, NN 91/04, NN 37/05, NN 148/09 i NN 142/12), dalje OT, i to pristup na ročišta 04.4.2012. god. i 26.9.2012. god. po 125 bodova (Tbr. 9.2 OT), pristup na ročišta 13.2.2013. god., 18.6.2013. god. i 21.1.2014. god. po 250 bodova (Tbr. 9.1 OT), sastav odgovora na tužbu 250 bodova (Tbr. 8.1 OT) i sastav podnesaka od 04.9.2012. god., 14.1.2013. god., 31.5.2013. god. i 23.10.2013. god. po 50 bodova (Tbr. 8.3 OT), odnosno ukupno 14.500,00 kn (vrijednost boda 10,00 kn – Tbr. 50 OT), PDV (23%) 575,00 kn, PDV (25%) 3.000,00 kn, i pristojba na odgovor na tužbu 680,00 kn.

U Rijeci, 07. ožujka 2014. godine

Sudac:
Željka Štrk-Vozila

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka istog. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348 st. 1 i čl. 500 t. 2 ZPP-a).

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti (čl. 352 st. 1 ZPP-a).

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
ZAGREB

Ref. 34 PŽ-2176/2016-3

TRGOVAČKI SUD U RIJECI

04-09-2017

PRIMLJENO

3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mladena Šimundića, predsjednika vijeća, Dubravke Matas, suca izvjestitelja, i Lenke Ćorić, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja RI-MOST d.o.o., OIB 16872891054, Rijeka, Martinkovac 143/b, protiv tuženika INDUSTRIJA GRAĐEVNOG MATERIJALA TOUNJ d.d. u stečaju, OIB 50975940635, Kastav, Žegoti 1/a, kojeg zastupa punomoćnica Ružici Spasojević, odvjetnici iz Rijeke, radi utvrđenja osnovanosti tražbine, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude i dijela rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-360/2012-48 od 29. prosinca 2015., u sjednici vijeća održanoj 18. srpnja 2017.

presudio je

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-360/2012-48 od 29. prosinca 2015.

riješio je

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj P-360/2012-48 od 29. prosinca 2015. u točki II. izreke.

Obrazloženje

Pobijanom je presudom prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:
„Utvrđuje se da tužitelj ima prema tuženiku tražbinu u iznosu od 6.224.237,61 kn koja tražbina je u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom tražbina drugog višeg isplatnog reda. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati troškove postupka u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe.“ Rješenjem je u točki I. utvrdio kako je tužba povučena u dijelu u kojem je tužitelj tražio da sud utvrdi da ima prema tuženiku tražbinu u iznosu od 24.515.312,87 kn koja

tražbina je u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom tražbina drugog višeg isplatnog reda. U točki II. izreke je tužitelja obvezao tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 788.906,25 kn u roku od osam dana.

Prema obrazloženju, sud nalazi tužbeni zahtjev neosnovanim i primjenjuje odredbe čl. 5., čl. 6. i čl. 9. Zakona o računovodstvu („Narodne novine“ broj 109/07 i 57/13) te čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12, 103/14 i 118/14).

Tužitelj je u žalbi protiv presude i točke II. izreke rješenja, koju podnosi iz svih žalbenih razloga, naveo kako je proturječna s dokazom o izvršenoj isplati, kao i sporazumu o nagodbi. Navodi i da je sud bezrazložno apstrahirao dokaze o plaćanjima prema tuženiku i pogrešno primijenio materijalno pravo u smislu čl. 104. i čl. 110. Zakona o obveznim odnosima. Pobija i odluku o troškovima postupka, osobito imajući u vidu označenu vrijednost predmeta spora od 10.001,00 kn. Predlaže preinačenje pobijane presude i usvajanje tužbenog zahtjeva te obvezivanje tuženika na naknadu parničnih troškova uvećano za sastav žalbe u iznosu od 1.250,00 kn, PDV u iznosu od 312,50 kn i sudsku pristojbu.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši pobijanu presudu i dio rješenja na temelju odredaba čl. 365. st. 1. i 2. i 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11–pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP), u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka propisane čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a ovaj sud je našao da su pravilni i zakoniti.

Predmet ovoga spora je utvrđenje osnovanosti tražbine osporene u stečajnom postupku.

Prilikom donošenja pobijane presude prvostupanjski sud nije počinio niti jednu bitnu povredu odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Nije počinjena niti bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, jer pobijana odluka nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Nije nerazumljiva, ne proturječi sama sebi i iznesenim razlozima, a razlozi nisu nejasni ili proturječni, dok odlučnim činjenicama ne postoji proturječnost između onoga što se u razlozima pobijane odluke navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava koje prileže spisu.

Kako presuda nije dovedena u sumnju navodima žalbe, to ovaj sud u cijelosti prihvaća utvrđeno činjenično stanje, kao i razloge i jasna i detaljna pravna shvaćanja izražena u presudi suda prvog stupnja te na te razloge upućuje i žalitelja pozivom na odredbu iz čl. 375. st. 5. ZPP-a.

Neosnovan je tužiteljev žalbeni navod o tome kako sud nije izveo valjane zaključke iz nalaza i mišljenja vještaka, koje prihvaća i ovaj sud, kao i navod o tome da je sporazum o nagodbi javna isprava, što nije točno.

Pravilna i zakonita je i odluka o troškovima postupka, jer su troškovi postupka priznati stranci koja je uspjela u sporu, sukladno vrijednosti predmeta spora, odredbi čl. 155. ZPP-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15).

Glede vrijednosti predmeta spora potrebno je napomenuti da je i sam tužitelj u troškovniku u spisu zatražio troškove postupka prema iznosu od 30.739,550,48 kn, a ne prema iznosu od 10.000,01 kn, koliko je naveo u tužbi da je vrijednost predmeta spora po čl. 27. Zakona o sudskim pristojbama.

Zbog navedenog je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. i čl. 380. t. 2. ZPP-a presudu i dio rješenja valjalo potvrditi i odbiti tužiteljevu žalbu kao neosnovanu.

U Zagrebu 18. srpnja 2017.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
MLADEN ŠIMUNDIĆ, v.r.

Za točnost opravka
ovlašteni službenik

U. B. B. 1406/17
BRANKICA CURMAN

Posl. br. 10-P-360/2012-48

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

[Signature]
29/12/2015

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA
I
RJEŠENJE

Trgovački sud u Rijeci po sucu Nadi Maraš kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja RI-MOST d.o.o. RIJEKA, MARTINKOVAC 143/b (OIB: 16872891054) zastupanog po Zoranu Vukiću i dr. odvjetnicima iz Rijeke protiv tuženika INDUSTRIJA GRAĐEVNOG MATERIJALA TOUNJ d.d. u stečaju KASTAV, ŽEGOTI 1/a (OIB: 50975940635) zastupanog po Ružici Spasojević odvjetnici iz Rijeke radi utvrđenja nakon zaključene glavne rasprave dana 26. studenog 2015. godine u prisustvu Tomislava Brguljana kao pun. tužitelja te Jelene Majstorović kao zamjenice pun. tuženika i Borisa Debelića zastupnika po zakonu tuženika dana 29. prosinca 2015. godine

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

"Utvrđuje se da tužitelj ima prema tuženiku tražbinu u iznosu od 6.224.237,61 kn koja tražbina je u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom tražbina drugog višeg isplatnog reda.

Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati troškove postupka u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe."

riješio je

I. Tužba je povučena u dijelu u kojem je tužitelj tražio da sud utvrdi da ima prema tuženiku tražbinu u iznosu od 24.515.312,87 kn koja tražbina je u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom tražbina drugog višeg isplatnog reda.

II. Tužitelj je dužan tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 788.906,25 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi tvrdi da je rješenjem ovoga suda broj St-96/10 od 26.11.2010. god. otvoren stečajni postupak nad tuženikom i da su vjerovnici pozvani da prijave stečajnom upravitelju svoje tražbine. Tužitelj tvrdi da se njegovo potraživanje prema tuženiku sastoji od glavnice u iznosu od 30.739.550,48 kn zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom i to na iznos od 10.253.157,75 kn od 29.12.2010. god., na iznos od 14.000.000,00 kn od 29.12.2010. god. i na iznos od 6.486.392,73 kn od 31.12.2010. god. sve do isplate. Tužitelj tvrdi da je rješenjem ovoga suda broj St-96/10 od 19.01.2012. god. osporena tražbina tužitelja u iznosu od 30.739.550,48 kn. Tužitelj stoga predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da prema tuženiku ima tražbinu u navedenom iznosu koja tražbina je drugog višeg isplatnog reda.

Tuženik je u odgovoru na tužbu ustvrdio da je stečajni upravitelj tuženika osporio osnov i visinu tražbine. Tuženik je ustvrdio da je tužitelj uz tužbu priložio isprave na kojima temelji pravni osnov tražbine, a koje nisu bile priložene uz prijavu potraživanja (Ugovor o eskontu mjenica od 3.10.2008. god. i drugo). Tuženik je ustvrdio da su sva tri Ugovora na kojima tužitelj temelji pravni osnov svoje tražbine sklopljena nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom (26.11.2010. god.) pa da njihovi učinci ne mogu biti osnov za utvrđenje tražbine tužitelja prema tuženiku. Tuženik je ustvrdio da je Ugovor o preuzimanju ispunjenja od 29.12.2010. god. sklopljen između Euro Petrola d.o.o. Rijeka i Ri-Petrola d.o.o. Rijeka, a da navedene pravne osobe nisu ni u kakvoj vezi s tužiteljem jer da imaju sasvim drugi OIB pa da nema osnova da se te tražbine utvrde prema tuženiku.

Tužitelj je u podnesku od 18.09.2012. god. ustvrdio da je izvršio prijavu istog potraživanja u stečajnom postupku kao i u ovom postupku što da je vidljivo po iznosima i ispravama na kojima se temelji i opisuje potraživanje u oba postupka. Tužitelj je ustvrdio da je na ročištu dana 18.09.2012. god. uz već priložene uz tužbi dostavio i druge isprave i to popis mjenica tuženika temeljem kojih je nastala izvorno obveza prema Grič Petrolu d.o.o. te mjenica u preslici. Tužitelj je ustvrdio da su neutemeljeni prigovori tuženika da bi zahtjev tužitelja bio neosnovan jer da se radi o plaćanjima koja su izvršena nakon otvaranja stečajnog postupka. Tužitelj je ustvrdio da je riječ o plaćanjima koje je izvršio jamac tuženika, a koja su potom ustupljena tužitelju pa da za takva potraživanja tužitelju treba priznati svojstvo stečajnog vjerovnika prema odredbi čl. 76 Stečajnog zakona.

Tuženik je u podnesku od 19.10.2012. god. ustvrdio da je tužitelj u prijavi potraživanja i kasnije u tužbi naveo da njegovo ukupno potraživanje iznosi 30.739.550,48 kn i to po Ugovoru o zajmu od 24.12.2010. god. 10.253.157,75 kn, po Ugovoru o preuzimanju ispunjenja od 29.10.2010. god. 14.000.000,00 kn te po Ugovoru o zajmu od 30.12.2010. god. 6.486.392,73 kn. Tuženik je ustvrdio da je stečajni upravitelj osporio to potraživanje jer da je utvrdio da su u Ugovoru o zajmu od 24.12.2010. god. i Ugovoru o preuzimanju ispunjenja od 29.12.2010. god. ugovorne strane osobe s kojima tuženik nije bio u poslovnom odnosu dok da je u Ugovoru o zajmu od 30.12.2010. god. zajmodavac osoba koja nije bila u poslovnom odnosu s tuženikom. Tuženik je ustvrdio da je na ročištu 18.09.2012. god. od tužitelja, između

ostaloga, primio i Ugovor o cesiji od 29.12.2010. god. na iznos od 17.798.471,43 kn, a koji navodno proizlazi iz Ugovora o preuzimanju ispunjenja od 29.12.2010. god. Tuženik je ustvrdio da je tužitelj iz Ugovora o preuzimanju ispunjenja od 29.12.2010. god. u prijavi potraživanja naznačio samo iznos od 14.000.000,00 kn, a da iznos od 17.798.471,43 kn nije bio predmet prijave potraživanja.

Sud je rješenjem od 14.02.2013. god. odredio izvođenje dokaza vještačenjem po vještaku financijske struke čiji je zadatak bio utvrditi da li postoji tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 30.739.550,68 kn iz prijave tražbine na listu 4 i 5 spisa i to temeljem dokumentacije priložene u spis i druge raspoložive dokumentacije tužitelja i tuženika.

Rješenjem od 8.04.2013. god. vještakom je imenovan Idris d.o.o. Rijeka – dipl. oec. Bibica Milat.

Vještakinja je dostavila u spis pisani nalaz i mišljenje dana 23.04.2013. god.

Tužitelj je uz podnesak od 5.06.2013. god. dostavio u spis primjedbe na nalaz i mišljenje vještakinje.

Tuženik je u podnesku od 11.09.2013. god. ustvrdio da je vještakinja potvrdila osnovanost navoda tuženika i da tužitelj nije ničim dokazao osnovanost svog potraživanja. Tuženik je ustvrdio da je tužitelj naveo kako je namirio cca 46.000.000,00 kn duga tuženika prema društvu Modibit d.o.o. te da je kao dokaz o tome dostavio Ugovor o cesiji od 16.11.2009. god. Tuženik je ustvrdio da taj Ugovor ne samo da nije ispunjen već da uopće nije niti potpisan od strane društva Modibit. Tuženik je ustvrdio da je stečajni upravitelj tog društva dana 5.04.2013. god. dao izjavu iz koje slijedi da takav ugovor nikada nije sklopljen od strane društva Modibit d.o.o. te da tužitelj nikada nije tom društvu platio iznos od 17.900.000,00 kn. Tuženik je ustvrdio da je tužitelj, unatoč tome, navedeni iznos proknjižio u svojoj kartici potraživanja od tuženika kao da je on doista ispunio tu obvezu u ime tuženika. Tuženik je ustvrdio da je u ovom predmetu tužitelj dostavio financijsku karticu za tuženika sa stanjem na dan 4.04.2011. god. iz koje proizlazi da bi ukupno potraživanje tužitelja na taj dan iznosilo 30.739.550,48 kn. Tuženik je ustvrdio da je istovremeno u predmetu koji se kod ovog suda vodi pod brojem P-2660/11 između istih stranaka tužitelj (tamo tuženik) dostavio u spis financijsku karticu za tuženika (tamo tužitelja) sa stanjem na dan 22.03.2012. god. iz koje da proizlazi da ukupno potraživanje tužitelja na taj dan iznosi 13.077.278,28 kn.

Tužitelj je u podnesku od 30.09.2013. god. ustvrdio da je između ostale dokumentacije dostavio i Ugovor o cesiji zaključen s Modibit d.o.o. iz kojeg proizlazi da je Modibit d.o.o. zaključenjem tog Ugovora na tužitelja prenio ukupnu tražbinu prema tuženiku u iznosu od 46.000.000,00 kn. Tužitelj je ustvrdio da je dostavio i dokaze o plaćanju te tražbine Modibit d.o.o. i to društvu Bio-bit d.o.o. Tužitelj je ustvrdio da je tuženik priznao tražbinu Modibit d.o.o. iako je to društvo više nema prema tuženiku, a u svakom slučaju da je društvu Modibit podmirena od strane tužitelja.

Pun tužitelja je na ročištu dana 22.01.2014. god. ustvrdio da smanjuje tužbeni zahtjev na način da predlaže da sud utvrdi kako tužitelj ima prema tuženiku tražbinu u iznosu od 6.224.237,61 kn koja je tražbina drugog višeg isplatnog reda. Pojasnio je da se ta tražbina odnosi na tražbinu koja je prema tuženiku nastala iz osnova plaćanja plaća i davanja za radnike tuženika u iznosu od ukupno 917.600,00 kn te plaćanja obveza preuzetih temeljem Sporazuma o nagodbi zaključenog kod javnog bilježnika Snježane Plavetić iz Karlovca i to na načini da je od preuzetih dugovanja tuženika tužitelj izvršio plaćanja tuženikovim vjerovnicima Imex banci iznos od 328.737,14 kn dok da je iznos od 4.977.900,47 kn tužitelju skinut s računa po zadužnicama koje je društvo Modibit d.o.o. ustupilo društvu Bio-bit d.o.o.

Vještakinja se u podnesku od 6.05.2014. god. očitovala na primjedbe tužitelja na pisani nalaz i mišljenje, a na ročištu koje je održano istog dana ustrajala je u cijelosti kod pisanog nalaza i mišljenja.

Pun. tužitelja je na istom ročištu priložio u spis nalaz i mišljenje vještaka Nives Hižar Franković od 19.03.2014. god. prema kojem je tužitelj po Ugovoru o kupoprodaji od 29.06.2009. god. platio ukupno 89.369.963,37 kn, a da iznos tražbine za koju tužitelj u ovom postupku traži da ju sud utvrdi kako postoji u odnosu na tuženika predstavlja razliku između iznosa od 89.369.963,37 kn i iznosa ukupno plaćenog za tuženika.

Tužitelj je u podnesku od 29.05.2014. god. ustvrdio da je u spis dostavio nesporne dokaze (isprave) iz kojih proizlazi da je izvršeno plaćanje obveza za koje je tužitelj prijavio tražbinu u stečajnom postupku prema tuženiku. Tužitelj je ustvrdio da iz knjigovodstvene kartice za tuženika odnosno dokaza o knjiženju kod tužitelja proizlazi da su te obveze knjižene kao obveze tuženika jer da se vidi šifra tuženika i da se cijela kartica odnosi upravo na tuženika. Tužitelj je ustvrdio da konto kartica koju tužitelj vodi za tuženika kao partnera s danom 31.12.2013. god. potvrđuje da su izvršena sva knjiženja u iznosu duga od 6.224.237,61 kn. Tužitelj je ustvrdio kako je vještakinja Bibica Milat navela kako je knjižen samo iznos od 917.600,00 kn iako da su knjižena i ostala plaćanja i to plaćanja prema Imex banci. Tužitelj je ustvrdio da je iz te kartice vidljivo kako je najprije knjižena cesija s Modibit d.o.o. u iznosu od 46.254.167,04 kn, a potom da je izvršen storno za iznos od 40.947.620,23 kn tako da je preostali iznos 4.977.900,47 kn.

Tužitelj je u podnesku od 23.07.2014. god. obrazložio vezu između prijavljenog potraživanja u stečajnom postupku i potraživanja u vezi kojeg se vodi ovaj postupak. Tužitelj je ustvrdio da je u stečajnom postupku prijavio potraživanje od 30.739.550,48 kn temeljem izvotka iz poslovnih knjiga od dana 6.05.2011. god. Tužitelj je ustvrdio da je potraživanje od 6.224.237,61 kn na koje sada glasi tužbeni zahtjev istovjetno potraživanjima koja su prijavljena u stečajnom postupku te da se radi o plaćanjima radnicima, plaćanja po zadužnici Bio-bit d.o.o. i plaćanja Imex banci obveza Modibit d.o.o. Tužitelj je ustvrdio da je u prijavi u stečajnom postupku, osim izvotka otvorenih stavki, dostavio i Ugovore kojima je prikazao da je sredstva za sva opisana plaćanja pribavio pozajmicama i cesijama pa da to nije osnova potraživanja već da je to izvor sredstava po kojima je vršeno plaćanje.

Tuženik je u podnesku od 10.12.2014. god. ustvrdio da potraživanja koja se navodno odnose na Bio-bit d.o.o. (4.977.900,47 kn) i Imex banku (328.737,14 kn) nema u tužiteljevoj kartici koju je dostavio uz prijavu potraživanja u stečajnom postupku tako da nisu niti bila prijavljena ni ispitana u stečajnom postupku.

Sud je rješenjem od 13.01.2015. god. odredio izvođenje dokaza novim vještačenjem po vještaku financijske struke čiji je zadatak bio isti kao onaj iz rješenja od 14.02.2013. god. te je vještakom imenovana univ. spec. oec. Lucija Crljenko Perković iz Rijeke.

Vještakinja je dostavila u spis pisani nalaz i mišljenje dana 16.03.2015. god.

Tužitelj je u podnesku od 15.05.2015. god. iznio primjedbe na nalaz i mišljenje vještakinje.

Vještakinja se u podnesku od 15.06.2015. god. očitovala na primjedbe iz podneska tužitelja od 15.05.2015. god.

Pun. tužitelja je na ročištu dana 26.11.2015. god. ustrajao kod tužbe i tužbenog zahtjeva kako je specificiran na ročištu dana 22.01.2014. god., a zamjenica pun. tuženika je ustrajala kod iznesenih prigovora.

Vještakinja je usmeno obrazložila pisani nalaz i mišljenje.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju u spisu i vještačenjem po vještaku financijske struke dipl. oec. Bibici Milat i univ spec. oec. Luciji Crljenko Perković.

Budući je tužitelj djelomično povukao tužbu, a tuženik se o tome u roku od 15 dana nije očitovao, valjalo je temeljem odredbe čl. 193 st. 2 ZPP-a, riješiti kao u točki I izreke rješenja.

Tužbeni zahtjev tužitelja u preostalom dijelu nije osnovan.

Među strankama nije sporno da je rješenjem ovoga suda broj St-96/10 od 26.11.2010. god. otvoren stečajni postupak nad tuženikom.

Nije sporno da je tužitelj u tom postupku prijavio svoju tražbinu u iznosu od 30.739.550,48 kn (list 4 do 5 spisa).

Nije sporno da je stečajni upravitelj tuženika osporio prijavljenu tražbinu uz obrazloženje da "osporava osnov i visinu tražbine" pa je sud rješenjem broj St-96/10-218 od 19.01.2012. god. tužitelja uputio da u roku od 8 dana od dana dostave izvatka rješenja pokrene parnicu radi utvrđenja osporene tražbine (list 56 do 57 spisa).

Tužitelj je uz prijavu tražbine priložio knjigovodstvenu karticu tuženika sa stanjem na dan 6.05.2011. god. (list 6 do 7 spisa).

Uvidom u citiranu karticu utvrđeno je da je u njoj na kontu 11300 (kratkoročni krediti dani društvima i bankama-štedionicama) specificirana tražbina tužitelja u ukupnom iznosu od 30.739.550,48 kn (10.253.157,75 kn + 14.000.000,00 kn + 6.486.392,73 kn) sve pozivom na Ugovor o preuzimanju ispunjenja.

Tužitelj je u ovom postupku dostavio u spis još i dokumentaciju na listu 8 do 55 te 64 do 202 spisa.

Tuženik je u cijelosti osporio utuženu tražbinu tužitelja.

Sud je po prijedlogu tužitelja rješenjem od 14.02.2013. god. odredio izvođenje dokaza vještačenjem po vještaku financijske struke čiji je zadatak bio utvrditi da li postoji tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu od 30.739.550,48 kn iz prijave tražbine na listu 4 i 5 spisa, a sve temeljem dokumentacije priložene u spis i druge raspoložive dokumentacije tužitelja i tuženika.

Vještakinja dipl. oec. Bibica Milat je u svom pisanom nalazu i mišljenju od 23.04.2013. god. ustvrdila da je nalaz i mišljenje sačinila temeljem dokumentacije priložene u spis te dokumentacije dostavljene od strane tuženika te da joj tužitelj nije dostavio traženu dodatnu dokumentaciju i to temeljnice o knjiženju na analitičkim karticama za tuženika – šifra 3710 i to na kontu 11300 temeljnica broj 0360-10 od 29.12.2010. god. te sve analitičke kartice za protustavke knjiženja vezanih uz knjiženja na tom kontu za tuženika.

Vještakinja je navela da temeljem raspoložive dokumentacije tužitelj nije dokazao da se tražbina proknjižena u poslovnim knjigama na kotu 11300 u iznosu od 30.739.550,48 kn odnosi na tuženika. Vještakinja je ustvrdila da temeljem te dokumentacije tužitelj nije dokazao da se provedena knjiženja odnose na dug tuženika s osnova izdanih mjenica u ukupnom iznosu od 20.000.000,00 kn koje je izdao tuženik vjerovniku Grič Petrol d.o.o., a koji je iste prenio na Euro-Petrol d.o.o. s tim što je Euro-Petrol d.o.o. te mjenice o dospijeću poslao na naplatu, ali one nisu naplaćene u iznosu od 17.707.380,07 kn već su od strane banke vraćene Euro-Petrol d.o.o. Nadalje, vještakinja je ustvrdila da su Ugovor o ustupanju tražbina od 29.12.2010. god., Ugovor o preuzimanju ispunjenja od 29.12.2010. god. i Ugovor o zajmu od 30.12.2010. god. sklopljeni nakon pokretanja stečajnog postupka, a da tužitelj nije dokazao da je obveze koje je preuzeo temeljem Ugovora o preuzimanju ispunjenja i izvršio te da se one odnose na tuženika. Vještakinja je još navela da je na analitičkim karticama tuženika s danom otvaranja stečajnog postupka evidentiran dug po vlastitim mjenicama (konto 2110) u ukupnom iznosu od 69.652.747,90 kn, dug po kreditu za Euro-Petrol d.o.o. (konto 25201) u iznosu od 89.369.963,37 kn dok da dug prema Ri-Petrol d.o.o. iznosi 0,00 kn. Konačno, vještakinja je navela da je iz financijskih izvještaja o poslovanju tužitelja vidljivo da je potraživanje tužitelja s osnova daljnjih kredita i pozajmica od 30.739.550,00 kn sa stanjem na dan 31.12.2010. god. smanjeno na iznos od 13.077.278,00 kn sa stanjem na dan 31.12.2011. god.

Posl. br. 10-P-360/2012-48

Tužitelj je uz podnesak od 5.06.2013. god. dostavio u spis primjedbe na nalaz i mišljenje vještakinje sa dodatnom dokumentacijom (list 266 do 653 spisa).

Vještakinja se o tome očitovala u podnesku od 30.12.2013. god. na način da je navela da joj priložena dokumentacija nije dovoljna da pristupi dopuni nalaza i mišljenja. Vještakinja je ustvrdila da svaki sklopljeni ugovor i izvršeno plaćanje koji utječe na poslovne promjene između tužitelja i tuženika iz ovog predmeta mora biti evidentiran i u poslovnim knjigama tužitelja te tuženika temeljem osnovnog knjigovodstvenog dokumenta – temeljnice o knjiženju za svaku pojedinu promjenu iz dostavljene dokumentacije tužitelja te da je tužitelj dužan vještaku prezentirati temeljnice za sva provedena knjiženja.

Pun. tuženika je, nakon toga, na ročištu dana 22.01.2014. god. ustvrdio da smanjuje tužbeni zahtjev na način da predlaže da sud utvrdi da tužitelj prema tuženiku ima tražbinu u iznosu od 6.224.237,61 kn koja je tražbina drugog višeg isplatnog reda. Obrazložio je da se ta tražbina odnosi na tražbinu koja je prema tuženiku nastala iz osnova plaćanja na ime plaća i davanja za radnike tuženika u ukupnom iznosu od 917.600,00 kn te plaćanja obveza preuzetih temeljem Sporazuma o nagodbi broj OV-2960/09 i to na način da je od preuzetih dugovanja tuženika tužitelj izvršio plaćanje tuženikovim vjerovnicima Imex banci u iznosu od 328.737,14 kn dok da mu je iznos od 4.977.900,47 kn "skinut" s žiro računa po zadužnicama koje je društvo Modibit d.o.o. ustupilo društvu Bio-Bit d.o.o.

Pun. tužitelja je u spis priložio dodatnu dokumentaciju (list 668 do 740 spisa).

U odnosu na tako postavljeni tužbeni zahtjev i dokumentaciju priloženu na ročištu dana 22.01.2014. god. vještakinja se očitovala u podnesku od 6.05.2014. god. na način da je ustvrdila da je stanje knjigovodstvene kartice tužitelja za tuženika (šifra partnera 3710-IGM Tounj) na dan 31.12.2010. god. iznosilo 30.739.550,48 kn isto kao i na dan ispisa 6.05.2011. god. Nadalje, vještakinja je ustvrdila da su s danom 3.01.2011. god. sve proknjižene stavke potraživanja na kontu 11300 za tuženika u ukupnom iznosu od 30.739.550,48 kn u cijelosti stornirane tako da s tim danom saldo potraživanja od tuženika na istom kontu iznosi 0,00 kn. Vještakinja je ustvrdila da je s danom 5.10.2011. god. proknjižen kredit na iznos od 2.754.987,29 kn po temeljnici broj 01-0048-11 kao i druga stavka po istoj temeljnici u iznosu od 10.322.290,99 kn pa da je ukupan saldo potraživanja na taj dan kao i na dan ispisa 22.03.2012. god. na tom kontu iznosio 13.077.278,28 kn. Vještakinja je navela i da je tužitelj iznos od 917.600,00 kn u cijelosti knjižio u poslovnim knjigama na kontu 2201 za tuženika i to za obveze po kupoprodaji u ukupnom iznosu od 103.461.240,56 kn, a ne na kontu potraživanja od tuženika za dane kredite; iznos od 328.737,14 kn od 1.10.2010. god. da je plaćen Imex banci s osnova Ugovora o kratkoročnom kreditu od 11.11.2009. god. i da nije evidentiran na karticama tuženika; iznos od 4.977.900,47 kn da nije knjižen na kontima tuženika već drugih partnera.

Vještakinja je na ročištu dana 6.05.2014. god. usmeno obrazložila pisani nalaz i mišljenje kod kojeg je ustrajala kao i kod očitovanja od istog datuma.

Tužitelj je ustrajao kod primjedbi na nalaz i mišljenje vještakinje dipl. oec. Bibice Milat te je predložio izvođenje novog vještačenja po vještaku financijske struke.

Sud je rješenjem od 13.01.2015. god. odredio izvođenje dokaza novim vještačenjem po vještaku financijske struke univ. spec. oec. Luciji Crljenko Perković iz Rijeke čiji je zadatak bio isti kao i u ranijem rješenju o izvođenju tog dokaza.

Vještakinja je u svom pisanom nalazu i mišljenju od 16.03.2015. god. ustvrdila da su na tužiteljevoj knjigovodstvenoj kartici za tuženika koja je prva dostavljena u spis proknjiženi iznosi na kontu 11300 kratkoročni krediti dani društvima i bankama (štedionicama) s opisom "ugovor o preuzimanju ispunjenja" dok da je dana 10.12.2013. god. tužitelj dostavio novu knjigovodstvenu karticu za tuženika na kojoj je vidljivo da je utužena tražbina u cijelosti stornirana s danom dokumenta 3.01.2011. god. odnosno prije predaje prvog izvoda iz poslovnih knjiga te da su na istom kontu prikazana knjiženja u iznosu od 13.077.278,28 kn. Vještakinja je ustvrdila da bilanca i izvještaj o novčanom tijeku te bilješke uz financijske izvještaje predani radi javne objave FINA-i za 2011. god. upućuju na to da su dani krediti i pozajmice u 2011. god. smanjeni na iznos od 13.077.278,28 kn, a razlika da je iskazana u izvještaju o novčanom tijeku kao primitak u 2011. god. po osnovi kratkotrajne financijske imovine što da navodi na zaključak da je tužitelj naplatio ta potraživanja tijekom 2011. god. temeljem danih kredita i obveza. U odnosu na tužbeni zahtjev kako je postavljen na ročištu dana 22.01.2014. god. vještakinja je ustvrdila da je iznos od 917.600,00 kn za plaće djelatnika tuženika proknjižen kao obveza tužitelja, a ne kao njegovo potraživanje te da zahtjev tužitelja po toj osnovi nema poveznicu sa prvotnim tužbenim zahtjevom odnosno da se ne radi o istoj tražbini. Što se tiče obveza tuženika prema Modibit d.o.o. odnosno Imex banci d.d. u iznosu od 328.737,14 kn ustvrdila je da u poslovnoj dokumentaciji tužitelja taj iznos nije evidentiran na šifru tuženika već drugih partnera isto kao i obveza tuženika prema društvu Modibit d.o.o. u iznosu od 4.977.900,47 kn koji je iznos "skinut" sa žiro računa tužitelja po zadužnicama. Vještakinja je za ova dva iznosa navela da nije vidljiva njihova veza s prvotnim tužbenim zahtjevom niti tražbinom tužitelja kao ni ugovorima vezanim za tužbeni zahtjev.

Tužitelj je prigovorio i ovom nalazu i mišljenju poglavito vezano za Sporazum o nagodbi od 9.11.2009. god. prema kojem da je tužitelj platio društvu Bio-Bit d.o.o. iznos od 4.977.900,47 kn.

Vještakinja se u podnesku od 15.06.2015. god. očitovala na prigovore tužitelja na način da je ustvrdila da iz dopisa Imex banke d.d. od 21.12.2009. god. koji je upućen društvu Modibit d.o.o. slijedi da je tužitelj izvršio plaćanje u iznosu od 328.737,14 kn, ali da je u poslovnim knjigama tužitelja to plaćanje proknjiženo samo na šifru partnera 3811 Modibit d.o.o. te da nije knjižena stavka koja bi upućivala na vezu s tuženikom dok da na knjigovodstvenoj kartici tužitelja za tuženika nigdje nije proknjiženo potraživanje od tuženika za taj iznos. Nadalje, vještakinja je navela da je iznos od 4.977.900,47 kn tužitelj knjižio na šifri partnera Modibit d.o.o. na kontu 2284 – obveze po preuzetim obvezama (cesija i sl.) u dva iznosa i to 3.548.223,38 kn s opisom "preknj.Bio-Bit" i 1.429.587,09 kn s opisom "kont.150". Vještakinja je navela da nije knjižena stavka koja bi pokazivala vezu s tuženikom, a na knjigovodstvenoj kartici tužitelja za tuženika da nigdje nije proknjiženo potraživanje od tuženika za taj iznos. Što se tiče iznosa od 917.600,00 kn koji se odnosi na plaće djelatnika tuženika koje je podmirio tužitelj, navela je da su prema knjigovodstvenoj dokumentaciji tužitelja ti iznosi knjiženi kao smanjenje obveze tužitelja, a ne kao njegovo potraživanje.

Posl. br. 10-P-360/2012-48

Vještakinja je na ročištu dana 26.11.2015. god. usmeno obrazložila pisani nalaz i mišljenje kod kojeg je ustrajala kao i kod očitovanja iz podneska od 15.06.2015. god.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje univ. spec. oec. Lucije Crljenko Perković jer je ocijenio da je napravljen objektivno i u skladu s pravilima struke. Ovo uz napomenu da je i nalaz i mišljenje vještakinje dipl. oec. Bibice Milat sadržajno identičan ovom nalazu.

Sukladno tome, ovaj sud nalazi utvrđenim da iz poslovnih knjiga tužitelja ne proizlazi da tužitelj prema tuženiku ima tražbinu u iznosu od 6.224.237,61 kn.

Pri tome se dodaje da nije u pravu tužitelj kada tvrdi da ta tražbina postoji samom činjenicom što je tužitelj izvršio plaćanje iznosa od 916.700,00 kn radnicima pravnog prednika tuženika odnosno (po Sporazumu o nagodbi od 9.11.2009. god.) vjerovnicima pravnog prednika tuženika Imex banci d.d. (328.737,14 kn) i društvu Bio-Bit d.o.o. (iznos od 4.977.900,47 kn "skinut" po zadužnici).

Tužitelj je o tim uplatama (poslovnim događajima) trebao sastaviti knjigovodstvene isprave (čl. 5 Zakona o računovodstvu – NN 109/07 i 57/13).

Način sastavljanja tih isprava propisan je odredbom čl. 6 istog Zakona.

Odredbom st. 3 tog čl. propisano je da knjigovodstvena isprava mora biti takva da stručna osoba može iz nje spoznati poslovni događaj.

Na temelju knjigovodstvenih isprava unose se podaci u poslovne knjige koje se moraju voditi po načelu nepromjenjivog zapisa o nastalom poslovnom događaju (čl. 9 st. 1 i 2 Zakona o računovodstvu).

Prema odredbi čl. 9 st. 6 istog Zakona poslovne knjige se vode na način da osiguraju kontrolu unesenih podataka, ispravnost unosa podataka, čuvanje podataka, mogućnost korištenja podataka, mogućnost dobivanja uvida u promet i stanje na računima glavne knjige te mogućnost uvida u vremenski slijed obavljenog unosa poslovnih događaja.

U konkretnom slučaju, tužitelj u svojim poslovnim knjigama prije navedene uplate u ukupnom iznosu od 6.224.237,61 kn nije evidentirao kao tražbine prema tuženiku.

Ovo su u svojim nalazima i mišljenjima utvrdile obje vještakinje financijske struke.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje univ. spec. oec. Lucije Crljenko Perković koja je potkrijepila utvrđenja iz nalaza i mišljenja vještakinje dipl. oec. Bibice Milat kako je to već ranije obrazloženo.

Sukladno tome, slijedi da tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan pa ga je valjalo odbiti i odlučiti kao u izreci presude.

Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154 st. 1 i 155 ZPP-a. Tuženicima su priznati troškovi na ime nagrade i naknade punomoćniku u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika u iznosu od 788.906,25 kn i to za sastav odgovora na tužbu i podneska od 11.09.2013. god. po 100.000,00 kn, podneska od 19.10.2012. god. 500,00 kn, za zastupanje na ročištu dana 18.09.2012. god., 30.01.2013. god. i 24.10.2013. god. po 50.000,00 kn, dana 12.06.2014. god., 25.11.2014. god. i 18.06.2015. god. po 31.125,00 kn, dana 22.01.2014. god., 6.05.2014. god. i 26.11.2015. god. po 62.250,00 kn, a dana 29.12.2015. god. 500,00 kn i PDV 157.781,25 kn.

Rijeka, 29. prosinca 2015. godine

Sudac
Nada MARAS
za potpis

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LJEKA

Protiv ovog rješenja-presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana dostave izvršene sukladno odredbi čl. 335 st. 8-11 ZPP-a. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.